ateitis

6

1967

ATEITIS LIETUVIŲ KATALIKIŠKOJO JAUNIMO eina nuo 1911 m. ŽURNALAS

1967 metai birželis Nr. 6

ŠIAME NUMERYJE:

Daina (eilėraštis) — rjjbičiūnas 161
Komentarai 163
Vox Populi (laiškai) 164
Moksleivis ir laisvės supratimas — Augustinas Sužiedėlis 165
Ar Tu buvai... (eilėraštis) — Liūndra 166
Gluosnių daina (ištraukos) — Antanas Vaičiulaitis 168
Joninių papročiai — Daina Kojelytė 171
Renesanso psichologas (svečiuose pas dr. Antaną Sužiedėlį) — Salvinija Gedvilaitė 172
Eilėraščiai — Regina Staškevičiūtė 176
Ateitininkės tautinė pareiga — Astra Ruzgaitė 176
Eilėraščiai — Eleonora Kivėnaitė 177
Ateities Spinduliai — jaunučių skyrius 178
Iš ateitininkų istorijos 179
Malda už Lietuvą (eilėraštis) — Morta Kurliandskaitė .. 179
Fantastiškos kelionės
Pirmoji pasaka — Linas Kojelis 180
Kelionė, kurios niekad nepamiršiu — Nina Bubnytė 182
Ir vėl (eilėraštis) — Rita Kairytė 182
Geri darbeliai — Onilė Vaitkutė 182
Vasaros knygos 184
Eksperimentas 185
Kas pamiršo uždegti žvaigždes? (reportažas apie "Gražinos" spektaklį) — Salvinija Gedvilaitė 186
"Meilė nebosauja..." (recenzija) — Salvinija Gedvilaitė 187
Iš plataus pasaulio 188
Kreivos šypsenos 192

Viršelis: Ar surasite paparčio žiedą? Nuotr. **Gedimino Naujokaičio** 161 psl. piešinys: Teresės Idzelytės.

1967/1-5 numerius sulaužė Gediminas Naujokaitis. 1967/1 numerio sulaužymui talkino Salvinija Gedvilaitė ir Vincė Juškaitė. 1967/6 numerį sulaužė Antanas Sabalis

REDAKCIJA: korespondencija — **Indrė Damušytė**; reportažas — **Salvinija Gedvilaitė**; jaunesniųjų moksleivių skyrius — **Gintarė Ivaškienė**; narės — **Vincė Juškaitė** ir **Gabija Juozapavičiūtė**; foto ir techninė priežiūra — **Gediminas Naujokaitis**; vyresniųjų moksleivių skyrius — **Antanas Sabalis**. Redakcijos adresas: ATEITIS, 80-23 85th Drive, Woodhaven, New York 11421.

ATEITIS yra Moksleivių Ateitininkų Sąjungos leidinys. Prenumerata metams JAV ir Kanadoje $5.00, susipažinimui prenumerata $3.00, garbės prenumerata $10.00; visur kitur laisvajame pasaulyje $3.00.

Administratorius: **Kazys Vainius** — ATEITIS, 64-09 56th Road, Maspeth, New York 11378.

Spaudos darbus atlieka Tėvų Pranciškonų spaustuvė Brooklyne.

ATEITIS — The Lithuanian Catholic Youth Magazine
Published monthly, except July and August by the Lithuanian Catholic Youth Association. Yearly subscription in US and Canada $5.00. Single copy 50 cents. Entered as second class matter and second class postage paid at the Flushing, New York Post Office.

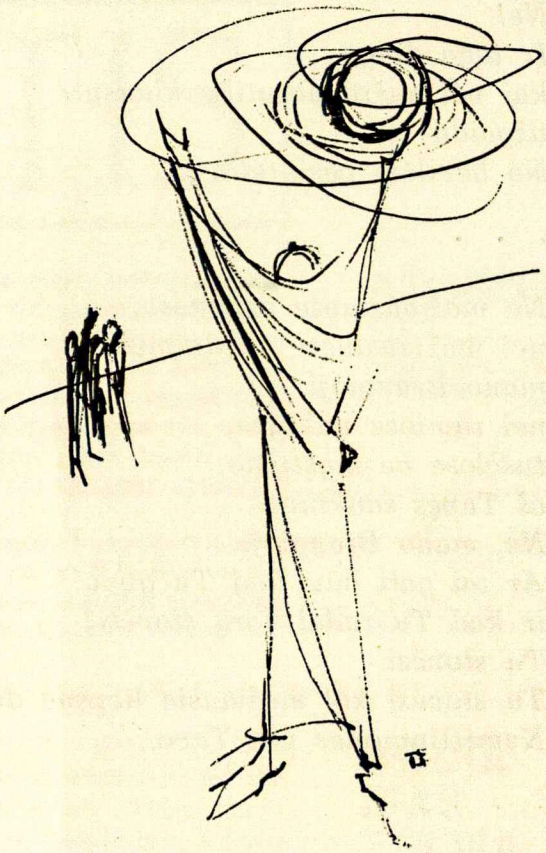

DAINA

poema
rašyta
rjjbičiūno

PROLOGAS:

Spalvos bąla, mėtydamos ilgus, mirgančius šešėlius.
Štai ką mačiau vienoj nežymioj galerijoj:
Neatkeršyti, jie seka mirties paskirtus žingsnius.
Jie — bevilčiai.
Jie — gyvieji numirėliai.
Be pėdų, šie seka, apleisdami visa tai,
kas prieš juos mylėjo.
Meta į jūrą, ištrina nuo guminės atminties.
Bet šių atmintys juos išduoda.
Klausykit, Jūs mažos vilties!
Klausykit, Jūs mažo tikėjimo!
Ši Daina, kurią dainuoju, sena,
bet tik jos aidas tegirdėtas.
Greitai ir taip tyliai:
kylanti dabar virš nuolatinio murmėjimo,
ir vėl kartą nuostabus kraštas kyla.
Niekad neišnyks.
Dainos aidas skamba garsiau . . .
. . . a, kad būčiau aklas,
kad būčiau neišgirdęs,
nebūčiau lygus tada
žemiausiam padarui!
Tu iškėlei mano mintis į rausvą dangų,
dažytą užburtais balsų chorais:
įsivaizduotą tik sapnuose.

LIETUVOS
NACIONALINĖ
M. MAŽVYDO
BIBLIOTEKA

Ne!
Ir tada dingo,
kai vėl aušra nesutiko klausytı
užgaidų
šio bevilčio pasiutėlio . . .

. . .

Ne mažiausiuose sapnuose,
nei mažiausiuose atminimuose,
mano Brangioji,
nei ramiose naktyse,
tuščiose be mąstymo:
aš Tavęs šaukiuos.
Ne, mano Brangioji.
Ar tai gali būti kad Tu gyva?
ir kad Tu radai norą stovėti?
Tu stovėsi.
Tu stovėsi kol mažiausia liepsna degs.
Nemirtingumas yra Tavo.

. . .

Tu vėl iškilsi iš nežymėto kapo
ir vėl paskelbsi
amžiną
gyvybės manifestą.

. . .

FINALAS:

Taip, aš tikiu.
Tu nebemiegosi.
Tada,
nesibaigiančiame, aklinančiame triumfe,
mes dainuosim.
Ši daina niekad nesibaigs,
nes jos pabaiga nerašyta
ir niekad nebus.
Dainos garsas auga,
ir Ji stiprėja:
Ji niekad nesibaigs.
Ji niekad nemirs.
Ne, mano Brangioji, aš stoviu ir dainuoju su Tavim.
Su visa jėga savo silpname ryžte
aš dainuosiu.
Crescendo prasidėjus, Ji kils
ir skrajos laisvai su ereliais,
mano Brangioji, LIETUVA!

ATEITIS

ATOSTOGOS, BET — KAM?

Šį ATEITIES numerį bespausdinant, baigiasi mokslo metai, dauguma dirbančiųjų rengiasi vasarai, — ir visi galvoja apie atostogas. Šia proga norėtumėm atkreipti mūsų draugų dėmesį į tuos žmones, kurie atostogų beveik neturės. Tie žmonės savo atostogas praleis bedirbdami su mūsų jaunimu, jų stovyklose, ir mums kartais lieka neaišku, kaip jie tai gali ištęsėti, kuomet visa eilė mūsų sendraugių atostogas praleidžia "tiktai" poilsiui. Dažniausiai atsitinka, kad tie žmonės, kurie paaukoja savo abi savaites atostogų, tik tas dvi savaites ir tegauna; visą kitą laiką sunkiai dirbdami. Šitokis idealizmas šandien yra labai nemadingas, ir todėl reikalingas kokio nors atžymėjimo. Seniau moksleiviai ateitininkai turėjo gražią tradiciją tokius stovyklos darbininkus—vadovus stovyklos gale specialiai pagerbti. Ar negalėtų moksleiviai šiais metais vėl tą tradiciją atgaivinti?

●

NAUJA MAS KUOPA RACINE

Wisconsino valstybėje yra miestelis, kuris vadinasi Racine. Nežinome kiek ten tiksliai yra lietuvių ir kokios organizacijos ten veikia ar veikė. Bet mums labai smagu, kad ir ten įsikūrė nauja MAS kuopa, žinoma, kam nors iš sendraugių pagaliau padarius sprendimą, kad ten reikia ateitininkų. Šioje vietoje įtariame vietos kleboną kun. Činiką. Šitaip "įtarus", lieka tik sveikinti ir linkėti, kad ir kitos vietovės panašiai apsispręstų. Moksleiviai ateitininkai šiuo metu yra savotiškai dinamiškoje stadijoje, ir naujų kuopų kūrimasis jau mums šį-tą pasako. Ar tik nebus kas nors nauja ir dinamiška mūsų tremtyje atsitikę?

●

JUBILIEJINĖ STOVYKLA DAINAVOJE

Šį mėnesį Dainavoje vyksta Jubiliejinė Moksleivių Ateitininkų stovykla. Įdomu pastebėti, kad ši stovykla yra kitokia, negu iki šiol buvusios. Jos programa ir apimtis MAS Centro valdybos buvo rengiama beveik ištisus metus. Kiek tam pasiruošimui įdėta darbo, galima spręsti iš to fakto, kad MAS CV pirmininkas Rimas Laniauskas yra aplankęs beveik visas moksleivių kuopas (išskyrus tas, kurios yra periferijoje) ir praleidęs daug nemigo naktų šią stovyklą organizuodamas. Stovyklos programa yra tikrai sistematingai ir rūpestingai parengta; to galėtų pasimokyti visi.

Iš kitos pusės mus stebina mūsų visuomenės abejingumas šios stovyklos reikale. Net ir mūsų katalikiškoji visuomenė "vaizduoja", kad apie stovyklą jiems nieko neteko girdėti. Kai pernai toje pačioje vietoje vyko "jaunimo stovykla", — visi pašaliai drebėjo. Jai buvo sukelta tūkstančiai dolerių, ir jaunimas buvo vežamas iš užjūrių "kad pasimatytų vieni su kitais". Bet kandangi šiemet stovyklauja pasaulėžiūrinė organizacija ir jos jaunimas, — atrodo niekam tas nėra įdomu. Kur dėsi tokius "neuniversalius" žmones? Jie ko gero dar užsimanys pasisakyti už krikščionybę ir tautiškumą tokiame laipsnyje, kad daug kam gali pasidaryti stačiai nepatogu, šiais "tiltų statymo" laikais!

Tokiems norėtųsi tik priminti, kad ar kam patinka ar ne, Moksleivių Ateitininkų Sąjunga nėra pakeitusi savo principų. Norėtųsi pasakyti kad šioje stovykloje mes turime jaunimo, kuris yra tiek daug žadantis, — jogei dabar yra laikas tapti jų draugais. Pagal Las Vegas ruletės taisykles, visiems abejojantiems mes aiškiai pasakome: pats laikas padėti ant stalo savo vertybes užsiangažuojant su tuo jaunimu. Dabar!

VOX POPULI

Gerbiamoji redakcija,

Ateities š.m. kovo mėn. numeryje yra įdėtas kol. Irenos Rušėnaitės SAS žiemos kursų, įvykusių vasario 3-5 d., Baltimorėje, aprašymas. Tame aprašyme duotas SAS dvasios vado Kun. Kazimiero Pugevičiaus ir SAS referento Arvydo Barzduko kalbų vertinimas yra jos pačios ir grynai asmeniško pobūdžio.

Mes šias kalbas vertiname labai teigiamai. Kol. Rušėnaitės paskaitų atpasakojime ir bendrai kursų aprašyme yra netikslumų.

Straipsnio užgaulią formą laikome įžeidžiančia mūsų Sąjungai tiek daug pasišventusius asmenis. Centro Valdybai labai nemalonu ir gaila, kad taip įvyko. **SAS Centro Valdyba**

•

Miela ponia Ivaškiene,

Man patiko šie dalykai: galvosūkiai, mįslės, vaikų eilėraščiai ir straipsniukai, ir ateitininkų istorija. Bet man neviskas patiko. Man nepatiko ... aprašymas apie Kalėdų senelį. Aš nemanau, kad jaunieji moksleiviai tiki į Kalėdų senelį. Antra, aš nemanau, kad reikėtų apie meilę kalbėti, nes aš nemanau, kad jaunesniem moksleiviam labai patinka.

Aš bandysiu jums atsiųsti galvosūkių ir rašinėlių.

Šiuo metu aš skaitau Jūsų knygą "Baltasis stumbras". Man ta knyga labai patinka.

Linas Kojelis
Los Angeles, Californija

•

Malonioji naujoji ATEITIES Redakcija,

Prašote pasisakyti dėl "Ateities". Sunku spręsti iš 2 numerių. Formatas sumažintas, bet estetiškai priimtinas. Turinys? Susilaikau tuo tarpu ką nors sakyti. Tik pažymiu, jog man labai patiko Jūsų pirmatakės redakcijos turėta pozicija. Ji labai aktualiai, kartais net pikantiškai, visada provokuojančiai svarstė visus degamuosius dienos klausimus, nors kaikam senosios kartos ateitininkų tai nebuvo prie širdies. Tie redaktoriai turėjo atviras krikščioniškas akis pilnutiniam mus supančiam gyvenimui ir į jį taip reagavo, kaip jiems rodė jų krikščioniška jautri sąžinė. Ar Jūs, dabartinė Redakcija, turėsit tiek krikščioniškos drąsos bei atvirumo, parodys keli būsimieji numeriai. Ir rūpindamies pirmiausiai savo lietuviškais reikalais, negalim užsimerkti mus supančios aplinkos reikalams bei įtakoms. VISA atnaujinti Kristuje nereiškia visą tik LIETUVIŠKĄ gyvenimą, o VISĄ SAVO GYVENAMĄ APLINKĄ įtakoti ir į jos įtakas reaguoti. Jei Ateitis ir šiais metais eis Čikagos redakcinio kolektyvo pramintu keliu, bus galima ja pasidžiaugti.

Gaila, kad mūsų labai kuklūs ištekliai neleidžia paremti jus stambesne suma. Tat priimkite nors eilinę prenumeratą ir perduokit čekį administracijai. Ačiū.

Mistinio Kristaus Kūno vienybėje,

Kun. Jonas Kidykas, S.J.
Sao Paulo, Brazilija

•

Mielas Antanai — Redaktoriau,

Buvau pasiryžęs po pirmo ATEITIES numerio parašyti, bet susilaikiau. Norėjau išgirsti kitų nuomones.

Nedaug teko girdėti. Studentai atsiliepė, kad patiko. Vieno tai buvo pirmasis numeris, kurį perskaitė ...

Buvo džiugu, kad dedate pastangas žurnalą pritaikyti moksleiviams. Formos pakeitimą reikia laikyti patraukliu. Toliau, beveik pusės ATEITIES paskyrimas "Ateities Spinduliams", — sveikintinas. Gintarė, tikiuosi, kad prieis prie mažųjų, o šie — prie ATEITIES skaitymo. Taip prieš akis didelis uždavinys: supažindinti moksleivius (pirmiausia per šių metų stovyklas), toliau — kreiptis į globėjus, kad šie netik moksleivius, bet ir tėvus per tėvų komitetus paragintų ATEITĮ užsisakyti, skaityti ir dar atrinkti, ką gero vaikai parašo. Po jubiliejinių metų reikia ATEITIES metų.

Vieno pagrindinio straipsnio davimas tęstinas. Reikia vedamųjų, — kuopos globėjo laiškas aktualus. Reikia straipsnių apie ateitininkų rūpesčius bei veiklą. Tai būtų atrama globėjams ir valdyboms. Keltini konkretūs projektai taip, kad juos iš karto būtų galima skirti vykdymui. Nemažas uždavinys šiuo metu yra — suradimas konkrečių darbų visiems ateitininkams. Nekartą jauniesiems, didžias mintis pasigavus, nėra ko veikti ...

Dėmesio atkreipimas į referatus (su nuotraukom ir pastabom apie autorių), permestinas iš Rytų pakraščio į daug plačiau, paimant ir kitas kuopas. Būtų geras dalykas jungti prie kursų ATEITIES reikalus: bendradarbių pasitarimus, atsakomybės uždėjimą už ATEITĮ. Išsiauginti su pasitikėjimu ir kūrybos ugnimi jaunuosius bendradarbius — būtų laimėjimas vertas vargo, kurį skiriate dabar žurnalui.

Ginti lietuviškumą yra gyvybinis reikalas ... Gražių prošvaisčių yra mūsų jaunime. Jas išryškinti ... reikia straipsnių, kurie vestų į apsisprendimą ir idealų pasisavinimą. Nedaug tokių straipsnių autorių buvo Lietuvoje; šiandien dar mažiau.

Aš esu patenkintas, kad ATEITIS rado kelią ir eina į jaunimą. Man buvo skaudu, kad ... redaktoriai Čikagoje buvo pasukę savo keliu ... ir buvo pamiršę tą jaunimą ...

Sveikink savo redakcijos narius.

Tavo

Adomas Viliušis
Čikaga, Illinois

MOKSLEIVIS IR LAISVĖS SUPRATIMAS

AUGUSTINAS SUŽIEDĖLIS

Buvau savo laiku paprašytas kalbėti apie kurį nors laisvės problemos aspektą. Man yra susidariusi labai ironiška situacija tuo, kad kaip tik dėl šitos laisvės problemos — negalėjau asmeniškai skaityti jums šitos paskaitos. Mano universitete įvykę neramumai ir streikas man neleido šiandien su jumis pabūti. Štai žmonės nešiojo plakatus, rengė demonstracijas, dainavo "laisvės dainas", šūkavo ir plojo; visa tai jie darė įsitikinę (ir ne be pagrindo), kad vieno universiteto profesoriaus "laisvė" buvo pažeista. Taigi, matyt, kad žmonės tą "laisvę" labai brangina, jei dėl jos tiek daug vargo pakenčia ir net savo gyvybę atiduoda. Štai ir tame labai išgarsintame Vietnamo kare — amerikiečiai kareiviai savo kepurėse turi įsisegę šį šūkį — DE OPRESSO LIBRE ("laisvė prispaustiesiems), ogi ir komunistai vis skelbia, kad jie kovoja "atnešti laisvę savo broliams".

Klausimas tada kyla: kas yra laisvė? O gal dar labiau išsikiša problema, ar žmogus tikrai yra laisvas? Gal jo laisvė yra tiktai miražas, o jis pats nešamas kokio nors likimo srovės, kuriai jis nepajėgia atsispirti. Šiais klausimais yra ginčijamasi visų garsiųjų filosofų ir rašytojų (ir krikščionių ir bedievių). Nesistengsiu aiškinti jums teoretinius laisvės buvimo ar nebuvimo pagrindus. Viena, tai nėra mano kompetencijoje; tokius dalykus teaiškina metafizikoje įsigilinę filosofijos profesoriai ir kiti rimti inteligentai. Antra, man atrodo, kad šitoks priėjimas prie laisvės klausimo nebus jums, kaip moksleiviams, aktualus. Todėl norėčiau apsiriboti sekančia tema: "Kaip laisvė turėtų būti suprantama jums moksleiviams ir bendrai mums visiems kaip lietuviams ir ateitininkams."

Lietuvybės klausimu yra daug kalbėta ir aiškintasi; dažnai ir piktai susikertama (ypač tarp vyresniosios ir jaunesniosios kartos). Jaunimas kartais kaltinamas per dideliu "laisvės" troškuliu — t.y. **nenoru** apsiriboti savos tautos tradicijomis, **ieškojimu** savo prasmės svetimo krašto rėmuose, ir apskritai pastoviųjų principų apleidimu. Senimas, aišku, yra kaltinamas siaura ir nugyventa galvosena bei laikysena, nesupratimu gyvenamojo krašto (ar tai būtų Kanada, Amerika, ar Vokietija), ir panašiai. Ir vieni ir kiti savo apkaltinimuose gali turėti tiesos, bet apsiribokime tiktai jūsų, moksleivių, klausimu.

Dažnai esu girdėjęs nusiskundimų (ypač tarp moksleivių), kad lietuviškas veikimas, — ar tai būtų dalyvavimas organizacijose, šokių grupėse, lituanistinėje mokykloje, — atima jiems daug laisvo laiko, ir šiaip apriboja jų kasdieninį gyvenimą. Iš tikrųjų — buvimas lietuviu gali sudaryti Kanadoje ar Amerikoje užaugusiam jaunuoliui rimtų problemų. Štai Marytė norėtų eiti į savo gimnazijos rengiamus šokius, o kaip tik tą vakarą buvo paskelbta tautinių šokių repeticija. Jonui gali būti nesmagu sėdėti suole, šeštadieninėje mokykloje, kai visi jo draugai skuba prie arčiausio ežero žaisti ledo rutulį. Bet čia suminėjau tiktai labai paviršutiniškus pavyzdžius. Kanadiškoje ir amerikietiškoje visuomenėje, kur asimiliacija yra laikoma gana pozityviu daiktu, gręsia dar didesnis įtampos pavojus tarp mūsų lietuviško veikimo ir užsiangažavimo gyvenamojo krašto gyvenimui. Todėl mūsų jaunesniajai kartai sunkiau suprasti kodėl, pvz. vyresnieji taip priešinasi mišriom vedybom, arba šiaip tolinasi nuo bet kokio kontakto su kanadietišku ar amerikietišku gyvenimu. Iš dalies galime suprasti ir pateisinti šitokį vyresniosios kartos siaurą lietuvybės supratimą. Stovint prieš nutautimo grėsmę ir stengiantis jai atsispirti pasidaro didelė pagunda kiekvienam tremtiniui (ne tiktai lietuviui) pervertinti tautiškumo principą. Tautybės pervertinimas yra vienas galimas kraštutinumas. Bet ne apie šį kraštutinumą noriu kalbėti, nes man neatrodo, kad mūsų jaunesniąjai kartai gręsia pavojus tapti nacionalistiniai-fantiškais lietuviais. Anaiptol, moksleiviams ateitininkams, ir kitam bestudijuojančiam jaunimui, (ar tai būtų gimnazijoje ar universitete) galima prikišti ne lietuviškumo pervertinimą, **bet verčiau jo nuvertinimą.**

Mano nuomone, lietuviškumo nuvertinimą galima didžia dalimi išaiškinti labai paprastu būdu. Jaunesnieji, jau svetur gimę lietuviai, norėdami pateisinti savo nutautėjimą (kurį jie mano esant neišvengiamu), nuvertina tautiškumo principą vardan žmogiškos "laisvės" ir "platumos". Šitas atsisakymas nuo savo tautos "žmonijos" vardan yra paplitęs ir kanadietiškoje bei amerikietiškoje visuomenėje, — ypač tarp intelektualų ir jaunimo — ir yra didele dalimi atėjęs pas mus **kaip tik iš svetimtaučių.** Vienas iš žymiausių ir labiausiai matomų "pasaulio" žmonių tipų, yra šių dienų

"bytnikas" arba, angliškai tariant, "hippy". Jie skelbiasi save visiškai išsilaisvinę: jie manosi esą be tautos, be moralės, be religijos, be visuomeninės organizacijos — ir dar giriasi, kad visa tai jie yra pasiekę LSD pagalba... Šitokiu būdu, — skelbiasi tie "hippies", — jie yra atradę visiškai "laisvą žmoniškumą". Sunaikinę savyje moralės bei visuomenės konvencinius reikalavimus, jie sakosi esą atradę "absoliučią, individualinę laisvę". Bet, aš manau, kad kiekvienas iš jūsų galite pamatyti kaip jie labai klysta.

"Laisvė", — sako Websterio anglų kalbos žodynas — "yra atitrūkimas nuo pareigų, įsakymų, saitų, ir kitų varžančių aplinkybių." Nereikia mums logikos profesoriaus aiškinimų pamatyti, kad jei nebūtų pareigų, įsakymų, ir t.t., — tai ir laisvės nebūtų. Galop, rasime, kad ir tie patys "hippies" turi savo nuostatus ir elgesio standartus: jie visi nešioja ilgus plaukus, siauras kelnes, visi, — daugiau ar mažiau, — vartoja LSD, kalba savo žargonu, turi savo pagrindinę galvoseną ir t.t. Žmogus negyvenąs pagal šitą specifinį kodeksą, negali būti "hippy", nors ir kaip jis norėtų!

Taigi, esame susipažinę su argumentu, kad lietuviškumas (ir bendrai tautiškumas), atima žmogui laisvę — kasdieninę, kiekvienos dienos veikimo prasmę ir, neigdamas jo galimybes išsireikšti kaip pilnutiniam ir laisvam asmeniui. Norėčiau jums šį **anti-lietuvišką** nusistatymą atremti ir parodyti, kad kaip tik, šiandieninėm tremties sąlygom, **buvimas lietuviu mums atveria naujus veikimo ir laisvės horizontus.**

Nesakau, kad visuomet yra lengva gyventi dviejų visuomenių sankryžoje. Kaip minėjau, — įvyksta konfliktų, įtampų. Bet verčiau pažvelkime į gerąsias buvimo lietuviu puses. Pirmiausiai, dalyvavimas lietuviškoje veikloje **platina**, o ne siaurina žmogaus laisvę. Kokiu būdu antros kalbos mokėjimas, ar dalyvavimas antroje kultūroje, žmogų susiaurina? Tai gali tiktai praturtinti žmogaus akiratį. Pasiduodami gyvenamai aplinkai, — mes kaip tik tampame nelaisvais ir skurstančiais, o nutautėjimas yra kaip tik **atsisakymas** pasisemti visko, kas ateina gera ir turtinga iš abiejų kultūrų: gyvenamojo krašto ir lietuviškojo pasaulio. Klausimas nėra tas: ar mes turime būti kanadiečiais ar amerikonais? Klausimas yra kaip pasilikti Amerikos ir Kanados susipratusiais lietuviais, rimtai užsiangažavusiais to krašto gyvenime ir tvirtai pasisakančiais už lietuvišką veikimą. Moksleiviams kaip tik yra gera proga (kaip geriau pažįstantiems kalbą ir Amerikos bei Kanados papročius), skleisti tarp svetimųjų žinias ir informaciją apie Lietuvą. Taip pat yra puiki proga skleisti Lietuvos kultūrą tarp kitų, — ar tai būtų savo šokiais, dainomis, ar kokiu kitu būdu.

Norėčiau pabrėžti, ką reiškia išsilaikyti lietuviu. Trumpai tariant, tai yra užsiangažavimas lietuviškai kultūrai, pasižadėjimas dirbti lietuvių tautai, ir sąmoningas stengimasis nenutolti nuo lietuviškos visuomenės. Kiekvieno asmens apsisprendimas išlikti lietuviu turi būti visiškai laisvas. Tokio apsisprendimo negalime ištraukti iš jauno žmogaus, kreipdamiesi į jo pareigos jausmą: **jis pats turi tą pareigą sau užsidėti**. Turime pripažinti faktą, kad moksleivis ar studentas, gimęs ne Lietuvoje, niekados neturės tų gilių jausmų savo tėvų žemei, kaip kad turi jo tėvai. Priežastis

Liūndra

Ar Tu Buvai . . .

Neatsimenu
Ar tu buvai
Aną vakarą
Kai pražengiau dar vieną
Kryžkelę.

Bet nebuvau viena,
O su ana,
Kuri su manim
Kartais eina . . .

Jinai man kelią rodė,
Pabėgdama pirmyn,
Primindama man
Pavojingus takelius apeiti,
Kartais sustodama,
Atgal pribėgus prie manęs,
Ir pakuždėdama į ausį,
Kad būtų čia malonu palūkėt,
Nuo saulės karščio pasilsėt,
Lakštingalos dainų pasiklausyt,
Praėjusių dienų skausmus upelyje
nuplaut,
Ir tik ramiai . . . pabūt.

yra labai paprasta: jaunas lietuvis, tremtinių vaikas, neturėjo nei progos nei laiko įleisti į pačią Lietuvos žemę tas gilias šaknis, kurias turi tie, kurie Lietuvą yra matę, ar joje dirbo ir gyveno. Tuo nenoriu sakyti, kad čia mūsų lietuviukai nemokėtų pasigrožėti ir jausti sentimento žiūrėdami į Augustino "Lietuvos albumą", ar kad juos neapima gražus ir pakilus jausmas, dainuojant "Lietuva brangi", ar giedant "Marija, Marija". Stovyklose dažnai matome Amerikoje ir Kanadoje gimusiame jaunime daug gražios nuotaikos ir lietuviškų jausmų. Bet svarbiausia mums yra prisipažinti štai ką: mes negalime laukti iš jaunimo užsiangažavimo Lietuvos reikalui ir jos kultūros išlikimui, apeliuodami į to jaunimo pareigos jausmą, arba į sentimentą Lietuvai. Negalime reikalauti grynai pareigos jausmo, nes nėra įrodymų, kad nutautėjimas būtų ar moralinė nuodėmė ar moraliniai nepateisinama. Be to, gyvename laikais, kada autoritetas (betkoks autoritetas), yra laikomas tam tikroje abejonėje. Ar šitas faktas mums patinka ar nepatinka, su juo reikia skaitytis. Negalime taip pat laukti iš mūsų jaunimo tikro ir gilaus sentimento Lietuvos žemei, nes toks sentimentas yra įgyjamas tiktai pačio asmens pergyvenimais.

Taigi moksleivio ar studento tvirtas nusistatymas išlikti lietuviu galimas tiktai kitu būdu, būtent: įsitikinimu, kad lietuviškumas pagelbsti jam būti geresniu individu ir platesnio požiūrio asmeniu. Moksleivis (kad ir kaip jaunas) ilgai neišliks mūsų tautoje, jei jis bus įsitikinęs, kad visas lietuviškas veikimas yra tiktai seno arklio paskutinis pasispyrimas. Jaunas žmogus turi prieiti išvadą, kad dalyvavimas lietuvių tautoje atneša žmonijai daug ko gero ir pozityvaus. Visi moksleiviai, išskyrus gal pačius mažučius, sugebės tokį faktą suprasti, jei jis bus pateiktas sumaniai ir įtikinančiai. Turime pateikti jaunimui (ir patiems sau) tokius lietuviško gyvenimo aspektus, kurie mus **riša** su kitomis tautomis, o ne tuos aspektus kurie mus **skiria**.

Pavyzdžiui, kai buvau visai mažas, daug klausinėjau savo tėvų apie Lietuvą ir jos nepriklausomą gyvenimą. Įdomiausia man buvo sužinoti, kad Lietuva turėjo savo kariuomenę ir prezidentą, kad Kaune buvo šiek tiek automobilių ir prašmatnių restoranų, kad buvo laivynas ir aviacija, — žodžiu, kad Lietuva buvo panaši į kitas pažangias Europos valstybes. Kadangi užaugau miestelyje, man nedaug ką reiškė lietuvio—žemdirbio ar artojo tradicija, nes ji man buvo tolima. Nenoriu sudaryti įspūdžio jog manau, kad turėtume atsisakyti savo istorijos ir tradicijų, bet noriu pabrėžti, kad reikia surasti tuos lietuviškumo aspektus, kurie bus aktualūs mums — jaunajai kartai. Šitam atsiekti reikia ilgo ir kantraus galvojimo, ir rimto bei sunkaus darbo.

Negalima kiekvienam moksleiviui įrodyti, kad reikia išlikti lietuviu. Kiekvienas iš jų, laikui bėgant, pats apsispręs, — daugelis (nors to aš nelinkėčiau) nutrupės nuo savo tautos ir eis savu keliu. Ir tai yra savaime suprantama. Tie, kurie savo gyvenimą praleis lietuviškame veikime (dauguma turbūt nematys Lietuvos), — ar tai būtų savo pačių apsisprendimu, ar dabartinės politinės padėties tęstinumo rezultate, — iš tikrųjų negalės rasti moralinio pagrindo, kuris jiems "užsodintų ant kaklo" pareigą grįžti į Lietuvą, jei ji ir būtų laisva. Todėl ir kyla klausimas: **kokia prasmė lietuviškame ir ateitininkiškame veikime?**

Prasmė šitokiame veikime, man atrodo, glūdi mūsų pastangose tęsti Dievo ir tautos meilės misiją, dėl kurios kiekvienas turime apsispręsti. Mes **nesame** priversti būti lietuviais Kanadoje ar Amerikoje. Mes **galime** pasirinkti nutautėjimo ar išlikimo procesą, nes esame kiekvienas (pagal krikščioniškąjį mokslą), laisvas asmuo. Nebūsime prastesni katalikai, ar mes tapsime kanadiečiais, ar išliksime lietuviais. Bet pasirinkę tautos meilės principą — ir jį pasisavinę, — mes negalime tapti skurdesniais asmenimis; taigi lietuviškumas mus gali tiktai **praturtinti**, nes jis padaro mus **laisvesnius** nuo savo aplinkos.

Šitoks **laisvas** apsisprendimas už lietuvybę, aišku, turi atsispindėti kiekviename mūsų gyvenimo momente: ar tai tarp draugų, diskutuodami Vietnamo karo reikalą, ar tai vadovaudami kokioms kanadietiškoms organizacijoms, ar šokdami tautinius šokius kokioje parapijos salėje, — mes turime dirbti ir kalbėti taip, kad atneštumėm Lietuvai naudą. **Mes patys esame šiandien paveikti daugiau taikos ir žmogaus teisių šūkiais, negu tautos laisvės reikalingumu**. Tai mes esame "prisiėmę" nuo **šių laikų dvasios**, ir todėl šiandien, užsiangažuoti išlikti lietuviu, t.y. užsiangažuoti ir stoti už Lietuvos laisvę, gali būti nepopuliaru ir be galo sunku. Toks tvirtas nusistatymas gali būti įvykdytas tiktai tvirtu ir asmeniniu apsisprendimu, ir aš linkiu, kad užtektinai jūsų apsispręstų teigiamai, taip, kad lietuviškoji kultūra laisvajame pasaulyje ne tiktai kad negęs, — bet plėsis ir praturtės.

o

Augustinas Sužiedėlis yra SAS Centro Valdybos vicepirmininkas moksleivių reikalams. Ši jo paskaita yra skirta moksleiviams, bet tikimės, kad ir studentai galės jos mintimis pasinaudoti. Red.

GLUOSNIŲ DAINA

ANTANAS VAIČIULAITIS

Teresė Idzelytė

(Ištrauka — IV perskyrimas. Perspausdinta iš tik ką spaudoje pasirodžiusios to paties vardo padavimų knygos.)

Atėjo pavasaris. Pievose žydėjo gėlės, iš girių atliepė gūdus gegutės balsas. Medžiai žydėjo ir paukščiai traukė savo dainas, kai žmonės verkė, bloškiami iš tėviškės žemės bei namų ir netekdami gimtinės dūmo.

Vieną dieną pasklido gandas, kad Medžionės miškuose buvo didelės kautynės. Daug žuvę ten žmonių svetimų, atsivilkusių mūsų žemės plėštų ir naikintų. Bet ir neviena motina, nubudusi vidury nakties, meldėsi ir dūsavo, kad nebūtų kritęs josios sūnus, begindamas savo tėvynę.

Danutė nerimo. Jau daug laiko ji nebuvo mačiusi Mindaugo nė jo draugų. Veltui ji rymojo po gluosniais, kai toli už pievų ir miškų leidosi saulė, didelė ir liūdna. Neišėjo broliai iš girių ir nė žodžio neatsiuntė apsakyti, kokia dalia juos ištiko.

Neilgai laukus pataikūnai parnešė žinią:

— Eikite ir pamatykite! Vakar parvežė banditus iš kautynių vietos. Šiandien jie guli išdriki rinkoje.

Danutė per naktį bluosto nesudėjo. Jai buvo liūdna ir baisu. Ji vis regėjo partizanų kūnus, sumestus miesto aikštėje, ir savo mintyje ji bijodavo žvilgterėti į jų veidus, kad neišvystų to, kuris buvo jai brangiausias.

Aušrai prašvitus, ji iškeliavo.

Danutė ėjo per laukus, ir jai čiulbėjo vyturiai aukštai danguje. Bet ji negirdėjo paukščių nė nematė vėdrynėlių, žydinčių prie tako. Jos dvasia bėgte bėgo į tenai, kur nužudyti gulėjo josios broliai.

Ji pasiekė miestą ir žengė lėčiau. Juo arčiau prie rinkos, juo labiau nerimo ir daužės jos širdis. Bet mergaitė dėjosi drąsi, kad neišsiduotų savo gėloje.

Aure, ginkluoti tenai vaikščiojo sargybiniai, ir stoviniavo būrelis žmonių išgąsdintais veidais.

Danutė priėjus visa apstulbo.

Jos siela aimanavo:

— Dievulėliau tu mano, kaip jie išniekinti ir sužaloti, tie eiklūs ir šviesūs vyrai! Neatpažintų jų nė tikra motina, kuri juos gimdydama kentėjo ir šaukė. Kraujais apkrekę ir sudraskytais veidais gulite jūs, mūsų žemės vaikeliai.

Danutė pažino Mindaugą. Kai jį išvydo ant bruko akmenų, ji pajuto, lyg visa, nei kokia paukštė, suspurdėjus, išsiverš iš savęs didžiule rauda ir vaitos, sukniubusi prie to, kuris buvo jai brangiausias iš visų. Jos akys žaižaravo. Galop ji nieko nejautė ir nenutuokė, kur besanti ir ką bedaranti.

Kai ji taip stovėjo, savo sieloj raudodama, jai pasivaideno, lyg kažkas ją truktelėjo ir pratarė:

— Danute!

Ji krūptelėjo ir apsižvalgė. Balsas buvo toks artimas, švelnus ir tiek sykių girdėtas. Rodos, tas žodis, lyg koks daiktas, dar laikėsi ties ja ore, vos ištrūkęs iš brangių lūpų. Tačiau arti savęs ji nieko nepastebėjo. Tik, kaip dvi geležys, į ją buvo įsmeigtos piktos ir žiaurios akys. Ji suprato: — ją stebėjo šnipas — ar ji nepravirks ir ar nesukniubs ant žemės, kad galėtų ją suimti ir jau gyvos nepaleisti.

Ji žiūrėjo į Mindaugą. Jis buvo prisiglaudęs prie kitų, lyg prie brolių, skausmingai atmetęs galvą į šoną, lyg dar kentėtų, lyg kažkur veržtųsi ar užtarimo ieškotų. Gal jis stengės sukrutėti paskutiniąja savo jėga. O jo veidas, iškentėjęs ir sužalotas, vistiek buvo jaunas ir gražus. Danutė būtų nusilenkusi ir pabučiavusi tą šalin nukreiptą galvą, kad ji liautųsi kentėjus. Ji būtų puolusi, prie jo prisiglaudusi ir pasakiusi, tūkstančius sykių pabylojusi, kaip labai jį mylinti. Ji spauste į jo sielą įspaustų savo žodžius, kad jisai, nusikėlęs į dausos kraštą, juos padėtų prie Dievulio kojų su pastaru savo mirties šauksmu ir su visa mūsų žemės aimana.

Jos širdis vaitojo. Bet pro savo raudą ji jautė anas dvi geležines akis, kurios,

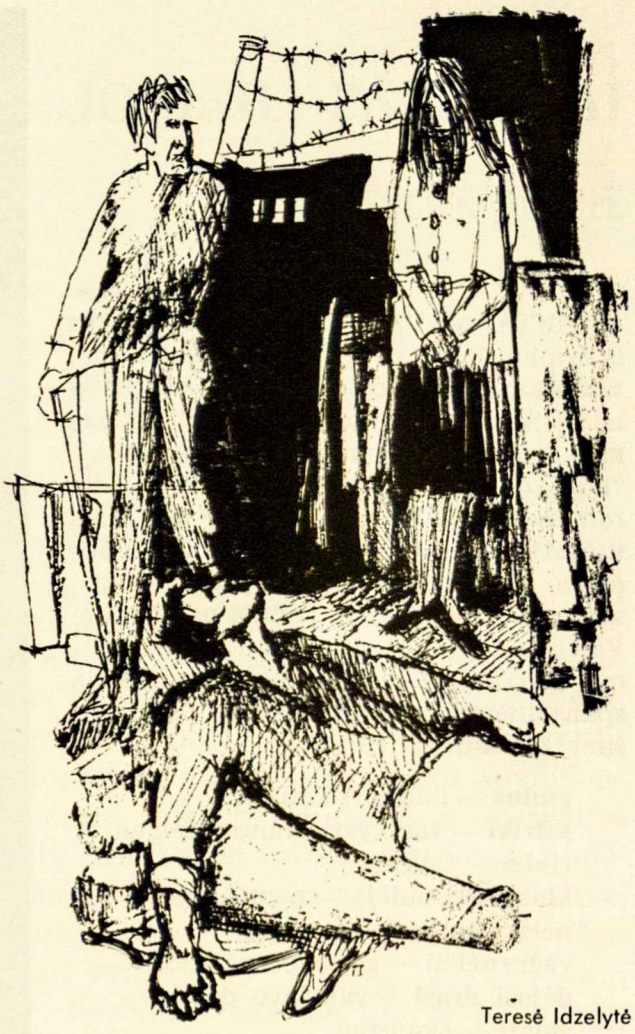

Teresė Idzelytė

jei tik būtų galėjusios, kiaurai būtų įsigręžusios į jos sielą ir į jos mintis. Ir kai Danutė taip aimanavo, kažkur toli suskambo balsas. Ji prikando žadą ir klausėsi. Buvo tai ne vienas, bet tūkstančiai balsų, kurie jai dainavo:

—Mes esame tavo žmonės, tavo žemė ir tavo siela. Mes esame ir giria, ir pieva, ir tėviškės gluosniai, ir tavo senoliai. Tu ištverki ir ateiki į mus. Tu ateiki į tenai, kur dainuoja tavo broliai milžinai.

Ji nulenkė galvą, lyg iš arčiau žiūrėtų į žuvusiųjų kūnus. Paskui ji užsimerkė, nieko nematydama.

Danutė meldėsi už jų vėles.

Kada ji, taip melsdamosi, stovėjo, lyg ir pasivaideno jai: štai jie pakyla iš savo kraujų klano, jauni ir stiprūs, paima ją už rankų ir vedasi ją per pievas ir laukus, baltais mūsų šalies vieškeliais. Jie vedasi ją linksmi ir drąsūs, o aplinkui plevena

ANTANAS VAIČIULAITIS yra vienas iš žymiausių lietuvių rašytojų. Labiausiai vertinami jo prozos veikalai — "Valentina", "Vakaras sargo namelyje", "Mūsų mažoji sesuo", "Kur bakūžė samanota", "Pasakojimai", "Auksinė kurpelė". Šalia romano, pasakų ir padavimų, yra labai literatūriškai aprašęs savo kelionės įspūdžius. Nemažai jo veikalų yra išversti į svetimas kalbas. Šiais metais pasirodė A. Vaičiulaičio "Gluosnių daina" — padavimų rinktinė. Kad pilnai pajustumėte čia spausdinamos ištraukos grožį, paaiškinsime kai kuriuos žodžius:

gūdus — liūdnas, klaikus
išdriki — vos gyvi numesti žemėn
rinka — turgus
bluosto nesudėjo — nemiegojo
neišvystų — nepamatytų
vėdrynėliai — geltonos gėlytės
dėjosi drąsi — vaizdavo drąsią
gėloje — skausme
aure — štai
apstulbo — sustingo, apmirė
aimanavo — dejavo
eiklūs — miklūs, greiti
apkrekę — apdžiūvę, aplipę
bruko — akmenų grindinio
rauda — verksmas
vaitos — dejuos
žaižaravo — spindėjo, blyksėjo
nenutuokė — nenumanė, nesuprato
liautųsi — nustotų, baigtų
pabylojusi — papasakojusi
pastaru — paskutiniu
žadą — kvapą
gaivūs — gaivinantys
dingojos — atrodė
sravi — sruvena, teka
ūksmėje — pavėsyje

---

gaivūs vėjai, ir kiekviena gėlė, ir kiekvienas paukštis taip dailiai žydi ir dainuoja. Dainuoja ir jie, tik jų balso negirdėti, nes jis keliasi taip aukštai, užu tų debesų klajūnų, ir gieda prie Dievo sosto, — ir štai galop Jisai palenkia savo ausį ir išgirsta jų giesmės žodžius.

Neatmerkusi akių, Danutė apsisuko ir nuėjo, su savim nusinešdama tą jauną ir gražų jo veidą, su kažkokio neišsakyto skundo gėla perkreiptą į šalį. Ji pasuko į vieškelį, ir jai dingojos, kad, pakilę, ją lydi vyrai, gaivūs ir drąsūs, ir kad jų kraujas sravi gyvas ir kaskart galingesnis. Ji praėjo tėviškės namus ir pasiekė Medžionės girią, kur jai ošė pušys ir ąžuolai.

Ji išgirdo dainos balsus, — tos dainos, kurios ji su ilgesiu klausėsi po tėviškės gluosniais.

Kantri ir pasiduodama savo daliai, Danutė nulenkė galvą ir žengė į tenai, kur girių ūksmėje jai šaukė dainavo jos broliai milžinai.

JONINIŲ PAPROČIAI

DAINA KOJELYTĖ

Joninės — Šv. Jono Krikštytojo šventė, birželio 24. Tai vasaros įsibėgėjimas, pats gražiausias metų laikas Lietuvoje . . .

Joninių naktys pilnos laužų liepsnų, juoko ir dainų. Jų mums neteko matyti. Apie jas galime tik skaityti knygose.

Gilioje senovėje žmonės tikėjo, kad Šv. Jono naktį laisvę gaunančios raganos, velniai ir kitos piktos būtybės. Jos pasileidžiančios į pasaulį žmonėms kenkti. Ypatingai mėgiama susitikimo vieta visų piktųjų dvasių buvęs Šatrijos kalnas, Žemaitijoje. Piktosios dvasios kenkusios ne tik žmonėms, bet taip pat gyvuliams, medžiams, javams. Nesnaudė ir žmonės. Jie sugalvojo įvairius būdus ir priemones nuo tų blogybių gintis. Taip susikūrė labai įdomių burtų ir papročių.

Piktosioms dvasioms gąsdinti Joninių išvakarėse ant kalnų ir kalnelių žmonės užkurdavo laužus. Laužų liepsnos apšviesdavo ir nuo kerėjimų gindavo laukus, pievas ir sodybas. Ypatingai mėgdavo deginti smalos statinaites arba ant aukštų karčių užmautas stebules. Jos ilgai dega ir toli meta liepsnų šviesas.

Kitą rytą per išgęsusias laužavietes varydavo gyvulius, kad visus metus būtų sveiki.

Prie laužų susirinkęs jaunimas ne tik šokdavo ir dainuodavo, bet taip pat darydavo įvairius burtus. Užtikrinti gerą sveikatą, poromis ir pavieniui šokdavo per laužo liepsnas. Jei poromis šokdami nepasileisdavo rankų, tai reiškė, kad sekančiais metais šokėjai susituoks. Jei laužai degdavo prie upių, tai į srovę leisdavo vainikus, pavadinę berniukų ir mergaičių vardais. Kurie vainikai plaukdami susiliesdavo, buvo manoma, kad iš tų vardų susidarys poros. Buvo tikima, kad Šv. Jono naktį vanduo, net ir rasa ant žolės, turi gydomosios galios. Todėl tą naktį buvo maudomasi ar po rasą išsivoliojama.

Joninių išvakarėse mergaitės prisipindavo vainikų, daugiausia iš ramunių žiedų. Prie laužų juos mesdavo per petį į medžių šakas. Tikėdavo, kad už tiek metų metėja ištekės, iš kelinto karto metamas vainikas užsikabins už medžio šakos. Kartais vainikai buvo pinami iš įvairių gėlių žiedų, surinktų iš plačios apylinkės. Eidamos miegoti netekėjusios mergaitės siūlu įtraukdavo vainiką pro langą į miegamą kambarį ir pasidėdavo po pagalve. Laukdavo, kad sapne pasirodytų jų būsimieji vyrai.

Joninių išvakarėse, tuoj po pietų vykdavo kupoliavimas, t. y. vaistingų žolių rinkimas. Mat buvo tikima, kad Šv. Jono dieną žolės nustojančios gydomosios galios. Rinkdami vaistažoles žmonės dainuodavo tam tikslui skirtas dainas. Labai senais laikais kupoliavimas buvo svarbus įvykis, nes veik visi vaistai buvo naminiai, iš žolių, žiedų ir šaknelių.

Vienas iš įdomiausių joninių papročių — paparčio žiedo ieškojimas. Būdavo pasakojama, kad Šv. Jono naktį visame pasaulyje pražystąs vienas vienintelis paparčio žiedas. Apie paparčio žiedą lietuvių liaudies yra sukurta daugybė pasakų, padavimų ir legendų. Mat visur ir visada žmonės nori būti turtingi ir viską žinoti.

Vėlyvesniais laikais žmonės nebetikėjo nei raganomis nei burtais, tačiau Joninių naktį ant kalnų ir kalnelių degdavo laužai ir smalos statinės, klegėjo jaunimo balsai ir po plačias apylinkes sklido dainų garsai. Joninių naktį linksmindavosi lietuvos jaunimas.

Ateitininkų ryškieji veidai (I)

RENESANSO PSICHOLOGAS

(svečiuose pas dr. Antaną Sužiedėlį)

Šiuo numeriu ATEITIS pradeda reportažų seriją, kuri supažindins skaitytojus su mūsų ryškesniais žmonėmis. Šį reportažą parašė ir nufotografavo Salvinija Gedvilaitė.

Mūsų greitame, elektroninių kompiuterių vedamame gyvenime, yra retai randamas galvojantis žmogus, kurio pasaulėžiūroje telpa statistikos mokslo konkretumas ir McLuhanizmo neaiškios teorijos, kuris lengvai pritampa prie betkokios aplinkos, ar tai būtų psichologo kabinetas, ar profesoriaus auditorija, ar impromptu pianino "koncertas" draugų tarpe; toks žmogus yra retai randamas, nes šio šimtmečio vis daugiau specializuotos profesijos jį užrakina mažoje aplinkoje, ir jis aitolsta nuo savo kaimyno ir nuo bendros gyvenimo srovės. Asmuo, sėkmingai išvengęs tokio riboto gyvenimo priespaudos, primena dažnai apdainuotą, nors dabar beveik užmirštą, renesanso žmogų, kuris simbolizavo mokslo ir meno atgimimą; jo vienas gyvenimo filosofijos palikuonis reiškiasi Amerikos lietuviškoje visuomenėje.

Dr. Antanas Sužiedėlis gimė prieš 35 metus antruoju sūnumi prof. Simo Sužiedėlio šeimoje, Rygos mieste, Latvijoj, kur jo tėvas tuo metu dėstė lietuvių kalbą. Jis mielai pasakoja apie savo pirmą "avantiūrą", kai tėvai jį 10 dienų vežė traukiniu krikštynoms į Kauną, kad tetos ir dėdės galėtų apžiūrėti naujagimį Antaną. Kaip ir visiems lietuviams tremtiniams tos ilgos kelionės dažnai kartojosi jauno Antano gyvenime; vienos kelionės galas buvo Hanau stovykla Vokietijoje, kur teko pradėti veiklą ateitininkijoje ir baigti paskutinę gimnazijos klasę. 1948 metų Kalėdas Sužiedėlių šeima jau atšventė Amerikoje, Brocktono mieste, kur iki dabar gyvena dr. Sužiedėlio tėvai (prof. Simas Sužiedėlis, buvęs Ateitininkų Federacijos Vadas, ir "Darbininko" laikraščio buvęs redaktorius; yra taip pat kelių knygų ir daugelio straipsnių autorius), ir trys jo broliai. Ketvirtasis ir jauniausias brolis, Augustinas Saulius, dabartinis SAS vicepirmininkas, šiemet baigia istoriją tame pačiame universitete, kuriame dr. Sužiedėlis dės-

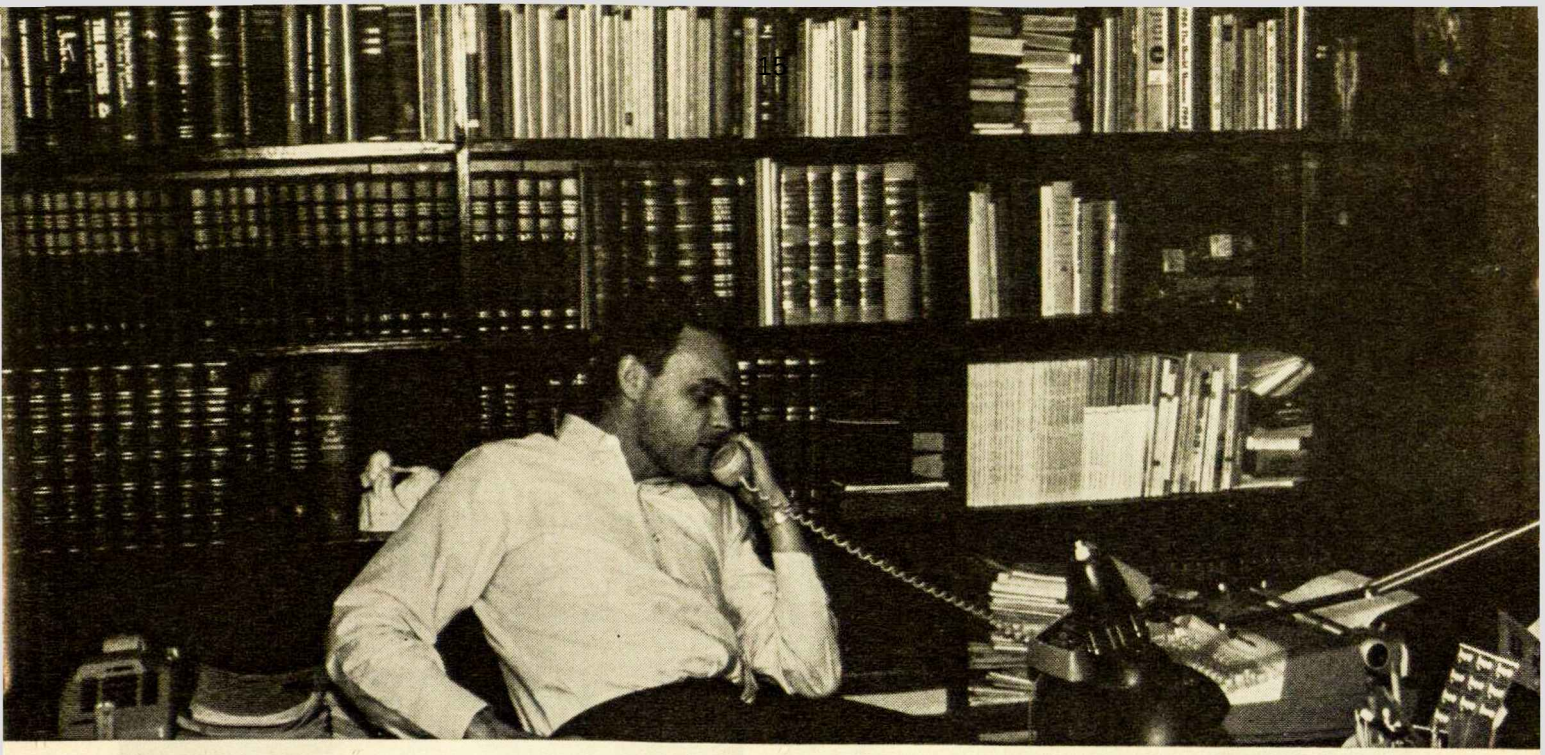

to psichologiją — Catholic University of America.

Baigęs bakalauro laipsniu Bostono kolegiją 1953 metais, Antanas Sužiedėlis buvo atleistas nuo kariuomenės prievolės ir Korejos karo tęsti savo studijas Catholic University of America. Kodėl psichologiją ir kodėl šiame universitete? Jis neatsimena, kad būtų padaręs kokį didelį sprendimą apie savo pasirinktą profesiją — "žmonės įteka į vieną ar kitą sritį"; jo vienas profesorius buvo pats baigęs Catholic University ir studentui papasakojo savo įspūdžius; be to, Washingtono miestas jam patiko. Tas miesto patrauklumas įtakojo ir vėlesnį sprendimą, kada, 1960 metais, jau įsigijęs doktoratą ir atlikęs kariuomenės prievolę, dr. Sužiedėlis svarstė kelių universitetų pasiūlymus profesoriauti ir grįžo į Catholic University, perimdamas naują rolę savo alma mater moksliniame gyvenime.

Dr. A. Sužiedėlio dabartinis psichologijos mokslo dėstymas remiasi ne tik akademiniu išsilavinimu, bet ir prasmingu praktišku klinikiniu darbu. Beruošdamas doktoratą, jis išpildė klinikinio internato reikalavimą, dirbdamas Brocktono Veteranų ligoninės psichijatriniame skyriuje. Vėliau, būdamas karininku, jis kelis metus praleido su Jungtinių Amerikos Valstybių Public Health Service, dirbdamas su kaliniais viename Ohio valstybės kalėjime. 1960 metais baigė karo prievolę, užsitarnavęs majoro laipsnį.

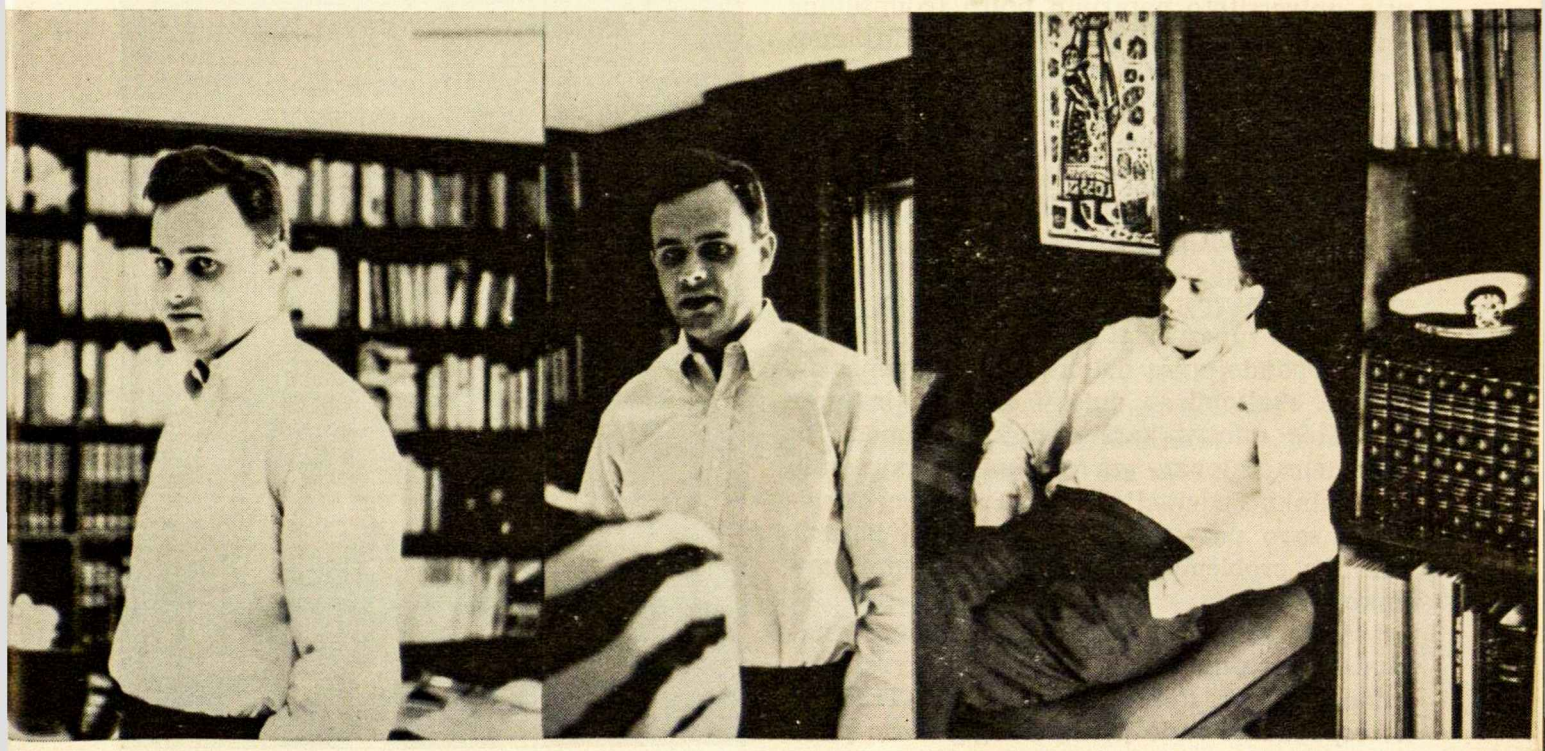

Jau nuo to laiko dr. Sužiedėlis "nešioja kelias kepures", kaip jis vadina savo įvairius darbus. Šiuo metu jis dėsto ir Catholic University ir Trinity College. Jo "antra kepurė" yra psicologiniai tyrinėjimai universitetui užsakytiems projektams atlikti; šie tyrinėjimai, užsakyti įvairių valdžios įstaigų (kaip kalėjimų biuro ar teisingumo ministerijos), liečia įvairias gyvenimo sritis ir problemas: pvz. kaip fiziškai nenormalus žmogus supranta darbo reikšmę; kaip žmogus reaguoja į ypatingas socialines situacijas; ir dabar nesenai pradėta Amerikos klierikų studija. Būdamas psichologijos fakulteto narys, dr. Sužiedėlis privalo nešiot ir trečią kepurę, t.y., prisijungti prie universiteto patarimų biuro (counselling service) kur per metų bėgį yra sprendžiamos ir paviršutiniškos ir labai sunkios studentų gyvenimo problemos. Be šių universiteto įsipareigojimų, dr. Sužiedėlis yra dažnai kviečiamas kaip patarėjas, kada privačių įstaigų ar kompanijų problemų išsprendimai reikalauja patyrusio psichologo.

Dr. Sužiedėlis dažnai rodosi ir lietuviškoje visuomenėje: jo paskaitos yra visuomet prasmingos ir rūpestingai paruoštos; jo straipsniams spaudoje yra didelis pareikalavimas, — jie yra skaitomi su dideliu dėmesiu ir juose išreikštos mintys karštai diskutuojamos. Dr. Sužiedėlis taippat yra vienas iš jaunesnių Ateitininkų Federacijos valdybos narių, kurioje jis savo patyrimu padeda spręsti lietuvio kataliko problemas Amerikos dabartinėje aplinkoje.

Aplankius dr. Sužiedėlį jo gražiuose namuose, Adelphi, Maryland, kur jis gyvena su žmona Galina, dukrele ir sūnumi, ATEITIES korespondentė rado jauną žmogų, kurio pilna biblioteka maždaug apibudina jo interesus; rado ir lietuvių menininkų darbų skoningą rinkinį, ir dažnai grojamų ir mėgiamiausių plokštelių; o vienam dideliam, saulėtam kambaryje, stovi pianinas, kurį kartais labai rimtas profesorius be didelio raginimo paskambins ir lietuviška daina pralinksmins savo svečius. Svarbiausia, ši korespondentė rado žmogų, kuris nėra uždaras jokiam klausimui,

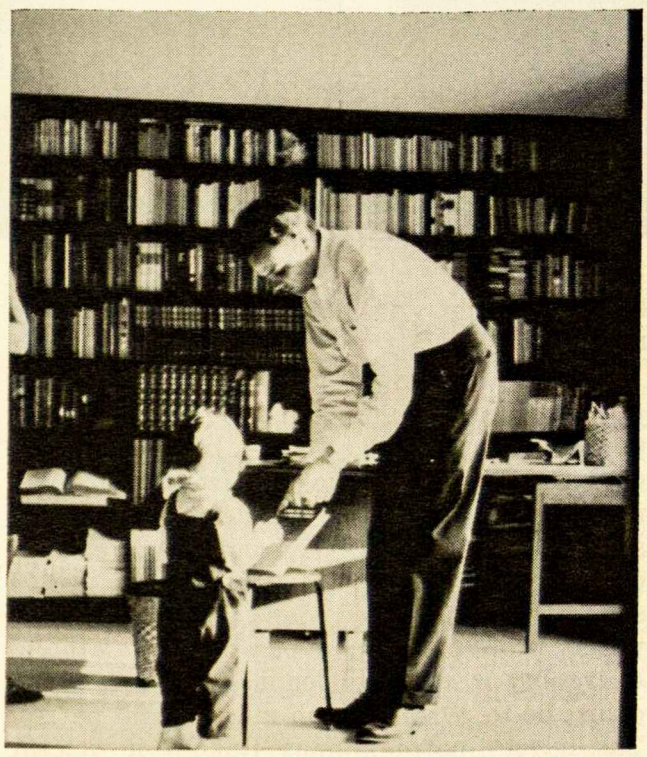

kuris iš kitų mokinimo pats mokosi, ir kurio asmeniška pasaulėžiūra yra pagrįsta rimtu ir aiškiu galvojimu. Čia tik keli jo pasisakymai iš ilgų ir įdomių diskusijų:

KATALIKIŠKO UNIVERSITETO REIKŠMĖ

"Katalikiško universiteto reikšmė ir misija keisis; jau dabar daugelis universitetų eina ta linkme, o už 10-20 metų bus labai mažai grynai katalikiškų universitetų. Tam tikra identifikacija liks, bet daugeliu atveju subendrės. Aš manau, kad tai yra gerai, nes visa linkmė yra tokia, kad atsiribojimas mažėja...
Arba nori būti universitetas kaip universitetas, ir tada ypatingų reikalavimų (kurie yra specifiškai katalikiški) negali statyti, arba nori pabrėžti katalikiškąjį identitetą ir tada negali turėti ambicijų būti tikruoju universitetu."

•

UNIVERSITETO ĮTAKA STUDENTIJAI

"Ne vien kairysis ekstremumas reiškiasi universitetuose... yra būreliai kurie yra ypatingai ir aršiai dešinieji. Ir studentai, aš manau, nėra 'mulkinami' nei vienų nei kitų, (taip paimant vidurinį studentą). Aišku, yra laisva aplinka, kurioje randasi visokių įdomių laisvės sąvokų, būtent ir tokių, kur norima laisvės be atsakomybės... Šitoj, nors ir perdėtoj, laisvės aplinkoj be abejo yra ir tikrosios laisvės sąvoka, jos įprasminimas. Be tosios sąvokos joks — nei tiesos ieškojimas — nei mokslo progresas negali vykti."

•

LIETUVIŠKA VISUOMENĖ IR ORGANIZACIJOS

"Man atrodo, kad yra tikra infliacija visose organizacijose, veiksniuose bei spaudoje — arba turi presiplėšti, ar ką nors atmest... Bendresne prasme kalbant, kas nors turės kada nors iškrist dėl to, kad ta struktūra darosi tokia sunki, užkrauna naštom, kurios yra visiškai nereikšmingos... Lietuviškame gyvenime yra svarbiau žiūrėt kas verta daryti, negu laikytis senesnių formų... Spaudos leidinių yra perdaug; ypatingai dviejose aplinkose gyvenant — juos visus perskaityt ir peržiūrėt yra neįmanoma..."

•

ATEITININKŲ FEDERACIJA IR SĄJUNGOS

"Ypač ateitininkų organizacijoje reiktų žiūrėti, kaip išsikrapštyti iš tokių priimtų formų, kurios pačios pasidaro našta ir nieko ypatingo neduoda, pvz. susirinkimai, trijų sąjungų struktūros, metinės stovyklos... Man jokios baimės nebūtų, jei už kelių metų organizacijoje liktų tik trečdalis narių ir, vietoj suvažiavę kasmet į stovyklas pramoginiam reikalui, susirinktų su rimtesne mintimi... AF valdyba yra diskutavusi galimybę praleist studentų stovyklą vienus metus, kad žmonės pasigęstų ko nors prasmingesnio... kokių nors būdų sumažinti užsiregistravimą... AF valdyba dabar turi mažai progos ar galimybės daryti pavieniui nariui kokią kasdieninę įtaką... Į AF valdybą reikėtų angažuoti žmones kurie tam darbui galėtų atiduoti daugiau negu tik savo laisvalaikį; nesam toki nepasiturintys, kad negalėtume išlaikyti nors vieną žmogų tokiems reikalams... SAS dabartinis rūpestis yra kaip nors tiems, kurie yra rimtai nusiteikę, sudaryti progą rimtai veikti... Tą galima padaryti tik su mažais vienetais; jei organizacijoje būtų mažai vietų, jau ten vien žiūrovu negalėtum likti... Kiekviena grupė, kad būtų tikrai vieninga, turi turėti savo istoriją;

Kairėje, viršuje: dr. Antanas Sužiedėlis darbo metu savo bibliotekoje. Žemiau: "tik tėvelis"; kairėje žemai: Galina Sužiedėlienė su sūneliu. Visos nuotraukos Salvinijos Gedvilaitės.

REGINA STAŠKEVIČIŪTĖ

MAN NEREIKIA

Man nereikia jų — žmonių,
Jų liūdnumo, jų kančių.
Man užtenka debesų,
Tik jų laisvės — jų džiaugsmų.

Sėsiuos ant debesėlio,
Pasigausiu kiek dangaus —
Tą melsvumo gabalėlį,
To ramumo, to gražaus!

Tik dangaus ir debesų!
Tiek mažai tiktai meldžiu!
Išklausyk manęs, prašau,
Džiaugsiuosi — aš prižadu!

KLAUSIMAS

Graži saulėta diena.
Ir aš — jaunystės kupina.
Viešpatie, kas bus tada,
Kai praeis dienos šviesa? —
Ar aš liksiu sau viena
Nemylėta ir sena?

•

REGINA STAŠKEVIČIŪTĖ gyvena Montrealy, Kanadoje. Lanko Verdun Catholic High School. Nori studijuoti komercinę buhalteriją arba būti mokytoja. Šiuo metu yra trečioje vidurinės mokyklos klasėje.

ATEITININKĖS TAUTINĖ PAREIGA

ASTRA RUZGAITĖ

"Lietuviais esame mes gimę, lietuviais norime ir būt;" Dažnai yra girdimi šie Sauerveino žodžiai. Patys juos giedame, bet ar žinome, kokia yra tų žodžių reikšmė?

Neretai tenka apmąstyti, kiek tautinės dvasios mes turime: ar mes esame tautiniai susipratę? Tautiškumas yra įgimtas dalykas, ir jį galima išlaikyti arba jo atsisakyti. Dabartinės jaunosios kartos tėvų dauguma atvyko tiesiai iš Lietuvos. Lengva mums buvo kalbėti vien jų kalba, kol nėjome į angliškas mokyklas. Išmokę anglų kalbą, galėjome pradėti kitaip susikalbėti su namiškiais.

Naudingi yra tautai tie tėvai, kurie neatsakė į angliškai klaustus klausimus, ragino kalbėti namuose tik lietuviškai, ir

---

ANTANAS SUŽIEDĖLIS:

dabar gi studentų vienetai labai mažai kur tą turi, nebent būtų tai, kas jungia visus, o tai labai nestiprus ryšys..."

•

JAUNIMO PERĖMIMAS VYRESNIŲJŲ VEIKĖJŲ VIETŲ
"Čia yra praloštas žaidimas prieš pradedant, ta prasme, kad jaunimas bergždžiai nori parodyti vyresniesiems, kad jie yra geresni jų pačių žaidime... Jaunimas gali tik tada laimėti, kai jų suorganizuota veikla neseka precedentais, kada nėra jos su kuo palyginti... Jaunimas, dirbdamas ir veikdamas senų organizacijų struktūroje, negali visuomenei ko naujo atlikti."

Nors čia patalpintos mintys yra tik maža dalis, jose aiškiai matosi pagrindinis dr. Sužiedėlio pasaulėžiūros palinkimas. Ar su tuo palinkimu sutinkama ar ne, reikia pabrėžti jo nuoširdumą ir tikrą susidomėjimą kito žmogaus nuomone. Kartais tas susidomėjimas yra taip aiškiai jaučiamas, kad, rodos, net kalbant labai neutralia tema, psichologas nenoromis gilinasi į kalbėtojo pareiškimus ar bando juos iššaukti ir sau susidaryti ryškesnį paveikslą; tik su savo mažais vaikais kalbėdamas ar žaisdamas jis, rodos, visai "nusiima psichologo kepurę" ir pasilieka "tik tėvelis".

Galima tik stebėtis, kad dr. Sužiedėlis, turėdamas tiek daug "kepurių", jų niekad nesumaišo, ir visas taip pajėgiai nešioja.

su draugais, draugėmis. Jie vežiojo mus į lietuviškas mokyklas ir tikrino pamokas. Jie išaiškino lietuviškų organizacijų reikšmę ir patarė stoti į jas.

Jei gavome šiuos tautiškumo pradus, juos turime ir pasilaikyti. Sukūrę šeimas, turime perduoti savo vaikams tai, ką išugdė mūsų tėvai mumyse. Darykime gera kraštui, kuriame gyvename, bet neužgesinkime tautinės liepsnos, kurią uždegė mumyse tėvai! Atsiranda jaunuolių, kurie neįvertina savos kalbos, jos nenaudoja, net gėdisi viešai kalbėti. Tai nėra girtina, nes Lietuvos praeitis yra garbinga, o kalba sena, skambi ir graži.

Išėję iš jaunimo organizacijų, tęskime savo darbus visuomenėje. Mūsų darbai neturėtų baigtis kartu su jaunystės dienomis. Mes turime būti naudingi ne tik sau, savo kraštui, bet ir visai žmonijai. Organizacijom, kurioms mes priklausėme, galėsime vadovauti turėdami geresnį patyrimą. Tokiu būdu rodysime kelią jaunesniems ir stiprinsime jų tautinį susipratimą ir tradicijas.

Gražiausia lietuvių tradicinė šventė man, — yra Kūčios. Galvoju, ar aš kada mokėčiau paruošti tuos įvairius valgius ir skanumynus? Dabar yra laikas mums mokytis iš savo mamų, kad vėliau galėtume tęsti tą mielą tradiciją (ir kitas — panašias).

Ateitininkų šūkis — "Dievui ir tėvynei", mano manymu nėra tik organizacijos šūkis, bet kiekvieno lietuvio, kuriam teberūpi jo pavergtas kraštas. Dievo meilę parodome vykdydami Jo įsakymus. Tėvynės meilę parodom išlaikydami gyvą tautinę dvasią per visą savo gyvenimą tarp šeimų, draugų ir organizacijose.

Tad pradėkim šiandien; dar nėra pervėlu!

•

ASTRA RUZGAITĖ yra New Yorko M. Pečkauskaitės kuopos narė ir kuopos laikraštėlio "Jaunystės Keliu" redaktorė. Laisvalaikiu skambina pianinu, piešia, žaidžia krepšinį ir mėgsta keliauti. Žada studijuoti anglų literatūrą.

Eleonora Kivėnaitė

JAUNYSTĖ? . .

Jaunuolis eina gatve —
Akyse nebėra vilties, nebėra šviesos . . .
Velka kojas . . .
Išsekęs eina —
Pamažu.
Barzdotas, lyg elgeta,
Eina dainuodamas:
Ach! Jaunyste, kaip aš tave myliu!
Akyse
Nėra žiburio,
Veidas pageltęs —
Bet vis dainuoja:
Jaunyste mano!
Kaip aš tave myliu!

MIESTAS

Namai lipa į dangų;
Juos vilioja debesys, —
Nes gatvės purvinos . . .
Visur šviesu — mašinos laksto lyg pasimetę
Vairuotojai nežino kur besisukti:
Į dešinę?
Į kairę?
Naktis, —
Bet gatvės dar pilnos žmonių.
Žmonės, kaip skruzdėlės,
Laksto nuo vieno lango prie kito . . .
Lyg kūdikiai,
Pastebėdami žaislą — klykia.
Bet niekas nepastebi gatvės.
Gatvės vis purvinos . . .
Už kampo — tamsuma.
Tik girdi — toli groja orkestras . . .
Nešvelni, bet garsi muzika.
Staiga!
Girdisi juokas; ir —
Iš tamsumos išeina svyruodama pora:
Neina į šviesą,
Juos vilioja tamsuma . . .
Nepastebėjo gatvės — per tamsu . . .
O gatvės — purvinos . . .
Namai vis lipa į dangų;
Nematydami tamsumos,
Nežiūrėdami į gatves.
Ir gatvės lieka juodos — purvinos . . .

LIETUVOS NACIONALINĖ MARIJOS DO BIBLIOTEKA

Šį mėnesį prisimename:

— SU GILIU LIŪDESIU:

— 1940-jų metų birželio 15-tąją, kai bolševikų raudonosios armijos šarvuočiai, tankai, patrankos ir pėstininkai (viso 300,000 kariuomenės) užplūdo Lietuvos kraštą.

Tėvynė neteko laisvės.

— 1941-jų birželio 14-15 naktį, kai bolševikai įvykdė masinį lietuvių išvežimą Sibiran.

Tėvynė neteko 45,000 vyrų, moterų, vaikų ir senelių.

— SU GILIA PAGARBA, PASIDIDŽIAVIMU IR DĖKINGUMU:

— 1941-jų birželio 23 d., kai bolševikų armijai besitraukiant, o vokiečiams ateinant, narsūs lietuviai vyrai ir moterys įvykdė sukilimą.

Tėvynė atgavo Nepriklausomybę, trukusią šešias savaites.

Sukilimas parodė tada ir tebeliudija dabar, kad Lietuva trokšta laisvės, kad ji net krauju pasiryžužsi ją išsikovoti. Sukilimą planavo ir jam vadovavo jauni žmonės, daugumoje ateitininkai. Prie jų prisidėjo visa tauta — įvairių pažiūrų ir įvairaus amžiaus lietuviai. Jie iš tikrųjų ir davė pradžią iki 1956 m. Lietuvoje veikusiems partizanams.

MELDŽIAMĖS VISAGALIUI —

— Už Sibiran ištremtuosius,

— Už žuvusius laisvės kovotojus,

— Už tėvynėje likusius nelaisvus tautiečius.

Mirusiems — amžinojo atilsio, gyviesiems — fizinių ir dvasinių kančių palengvinimo duok, Viešpatie!

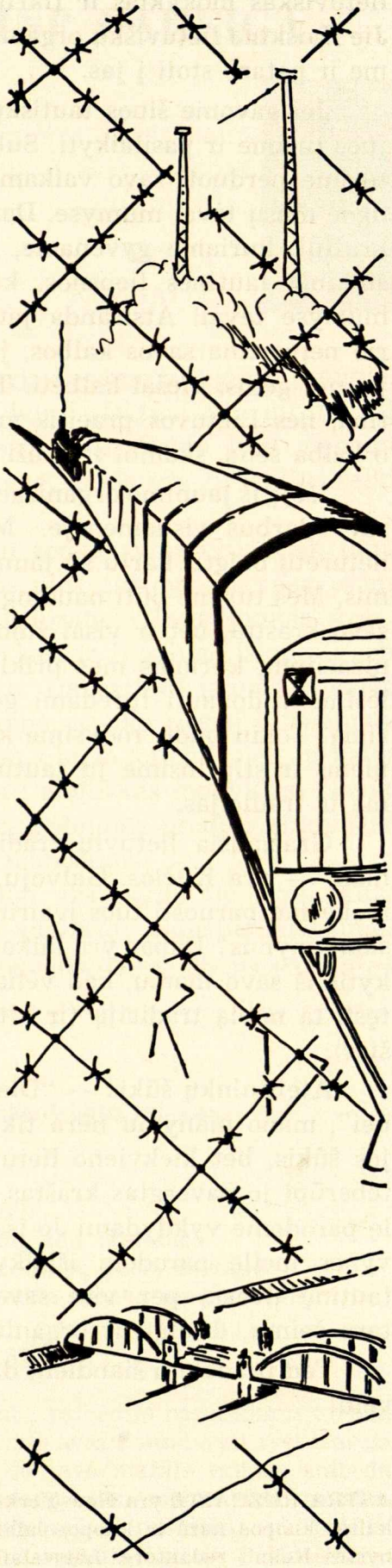

IŠ ATEITININKŲ ISTORIJOS

Nuo pat at-kų įsikūrimo, iki 1927 metų, mūsų organizacijai priklausė tik moksleiviai, daugiausia gimnazijų mokiniai.

Per tą laikotarpį ateitininkų vyriausiu vadu buvo prof. Pranas Dovydaitis. Jis buvo įdėjęs tikrai daug rūpesčio ir darbo beorganizuodamas at-kus. Jis buvo nuolatinis jų stiprintojas ir tada, kai organizacija turėjo didelį narių skaičių, ir vėliau — kai buvo uždrausta.

Prof. Pr. Dovydaitis gimė ūkininkų šeimoje, Suvalkijoje, 1886 m. Paaugęs dirbo tėvų ūkyje, o mokėsi namie, nelankydamas pradžios mokyklos. Buvo nepaprastai gabus. Visai nelankęs gimnazijos, namie pasiruošęs, išlaikė gimnazijos baigimo egzaminus!

Studijavo Maskvos universitete teisę ir istoriją. Buvo veiklus to meto lietuvių gyvenime. Grįžęs Lietuvon, 1918 m. pasirašė Nepriklausomybės Aktą. Prieš tai platino draudžiamą spaudą. Nepriklausomybės laikais redagavo žurnalus, rašė mokslinius straipsnius. Organizavo lietuvius darbininkus, gynė juos nuo komunistų agitatorių. Daugiausia rūpinosi Moksleivių Ateitninkų Sąjunga.

Kai pirmieji at-kai pradėjo lankyti universitetus, o kiti jau buvo juos bebaigią, atsirado reikalas praplėsti mūsų organizaciją taip, kad jon sutilptų ir studentai, ir jau baigę mokslus.

Šiam ir kitiems organizaciniams reikalams spręsti 1927 m. liepos 15-20 dd., Palangoje, įvyko reorganizacinė konferencija. Liepos mėnesį sueina lygiai 40 metų nuo to įvykio. Reikšmingiausias konferencijos nutarimas — persiorganizuoti į trilypę (susidedančią iš trijų šakų) federaciją. Taip ir įsteigtos trys savarankiškos at-kų sąjungos: Moksleivių Ateitininkų Sąjunga, Studentų Ateitininkų Sąjunga ir Ateitininkų Sendraugių Sąjunga (MAS, SAS, ASS). Vyriausiu Federacijos Vadu išrinktas prof. Stasys Šalkauskis, o Pr. Dovydaitis pakviestas visos ateitininkų organizacijos garbės pirmininku.

MALDA UŽ LIETUVĄ

Dieve, Tu sukūrei pasaulį ir jį valdai
Gali matyt ką daro jo pikti vadai.
Jie plėšia, skriaudžia ir naikina
Visus — ir seną ir vaikiną;
štai, — ir Lietuvą kankina!
Dieve, gelbėk ...
Lietuvą, mūsų numylėtą žemę
— nuo tų, kur' jos stiprybę semia.
Išginti leisk priešus visus
— tuos viską grobiančius rusus.
Ežerai kraujuose plūsta,
kai šalies kariai palūžta.
Tėvynėje visur verksmai
— nekaltų žmonių skausmai.
Užspausta slegiančia ranka
mūs' tėvynė greitai silpsta.
Viešpatie, ar nematai
kokie yr' Lietuvos vargai?
Apsaugoki ją, malonėk!
mes prašome — ateik, padėk!

— Morta Kurliandskaitė

— — —

Mes, lietuviai ir krikščionys, taip pat nesame visai be jokios kaltės už komunistinį persekiojimą Lietuvoje ir už jo pasisekimą pasaulyje. Lietuviai, kurie kūrė religinę tuštumą laisvoje tėvynėje ir tebekuria ją tremtyje, yra marksistinio ateizmo kviesliai užimti laisvai vietai. Lietuviai, kurie šiandien atsisako viešai protestuoti prieš religinės laisvės persekiojimą Lietuvoje tik dėl to, kad jie patys netiki, tampa nesąmoningais persekiotojų sąjungininkais tremtyje, nes laisvė yra nedaloma.

Vysk. Pranas Brazys, MIC.

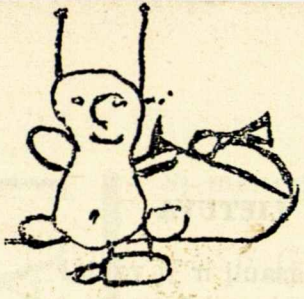

FANTASTIŠKOS KELIONĖS

PIRMOJI PASAKA

LINAS KOJELIS

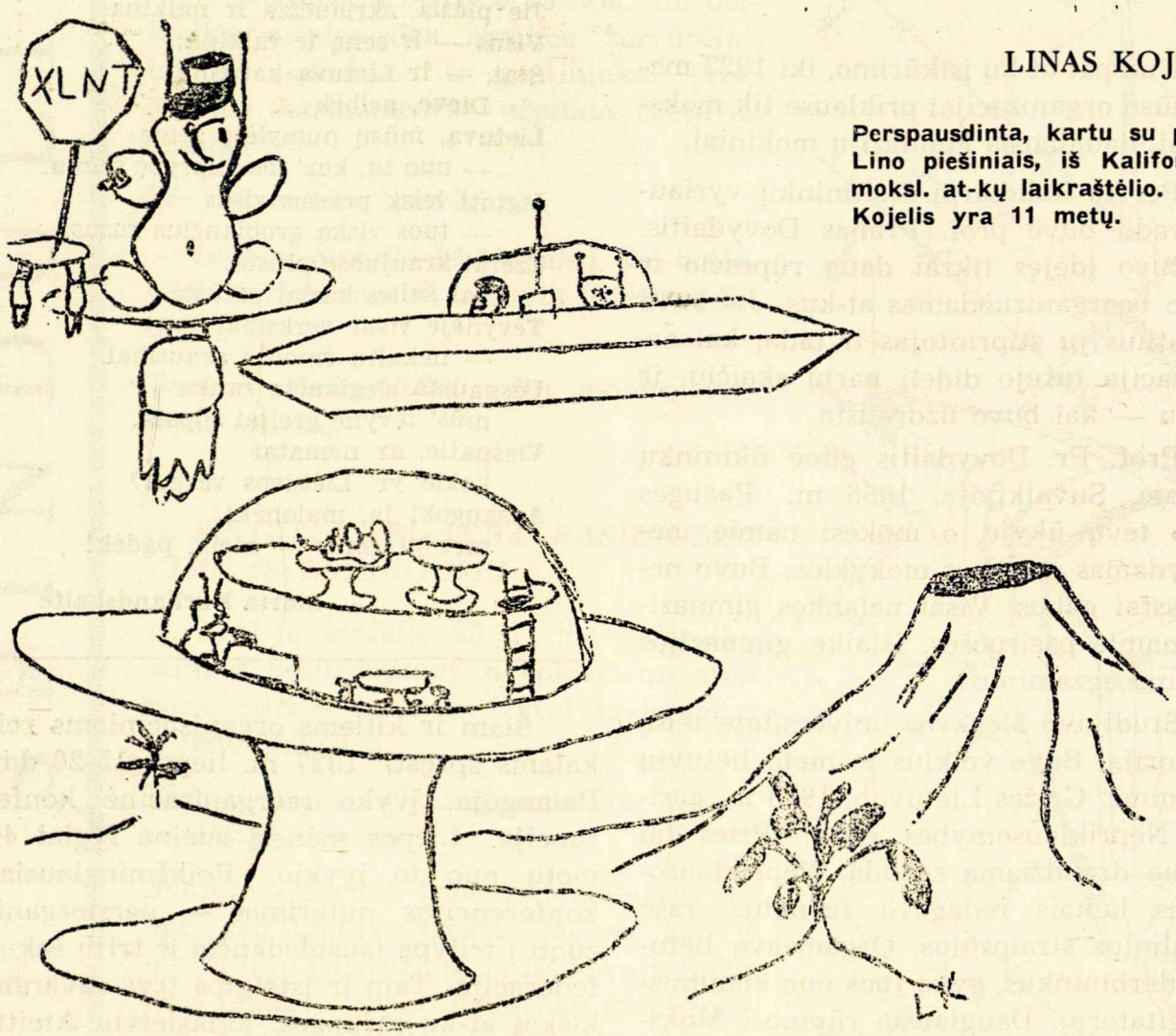

Perspausdinta, kartu su paties Lino piešiniais, iš Kalifornijos moksl. at-kų laikraštėlio. Linas Kojelis yra 11 metų.

Einu per mišką. Labai karšta — noriu valgyti ir gerti. Matau didelį užburtą namą. Sudrebėjo ir atsivėrė žemė. Iš namo lango iškrito moteriškė be galvos. Įšokau į plyšį ir pamačiau begalvius žmones. Užsidarė plyšys. ir aš jame pasilikau. Atsidarė durys — pro jas įėjo pamišęs daktaras (mad doctor Hashimoto). Su juo atėjo žmogus be galvos, su ilgais plaukais. Labai į gorilą panašus tas daktaro patarnautojas. Paėmęs mane už rankos, stipriai suspaudė ir nusitempė į didelį kambarį kur stovėjo giljotina. Sugriebę mane, abu mano palydovai padėjo mano kaklą ant giliotinos. Bet aš, būdamas toksai stiprus ir tvirtas (ėmęs "judo" pamokas), daviau smūgį daktarui, ir prasidėjo "Batman" tipo mūšis. Atšokęs nuo giljotinos pastebėjau, kad esame laboratorijoje. Pagriebęs stiklus, pilnus ar tuščius, mečiau į savo pagrobėjus. Staiga dūmais pavirto priešininkai ir pradėjo kilti aukštyn.

Apsidairęs, pamačiau aš daug valgių. Pavalgiau ir, susirišęs truputį skanumynų kelionei, pradėjau eiti. Pradėjo lyti ir žaibuoti, ir man teko lipti į medį. Po penkių minučių pastebėjau skraidančią lėkštę. Jinai nusileido netoli manęs. Iš jos išlipo žmonės-nežmonės, gyvuliai-negyvuliai, bet jie atrodė "riešutai". Jie manęs paklausė, ar aš norėčiau lipti į tą lėkštę. Aš mielai įlipau, ir pradėjom kilti nuo žemės. Stai-

ga perkūnas trenkė į lėkštę. Viskas pasidarė juoda. Kitą rytą atsikėliau. "Riešutų" antenos buvo sulenktos. Aš jas ištiesinau. Tada jie man davė valgyti nelabai skanaus valgio, bet vistiek buvo valgis. Pasistiprinę, mes vėl pradėjom taisyti lėkštę. Po kelių savaičių sutaisėm ją ir skridom į Marsą.

Kai į marsą atskridom, mūsų laukė minios žmonių. Ir koks ten miestas! Šviesos, visokios vielos, gražūs stikliniai pastatai. "Riešutai" mane nuvedė į krautuvę. Krautuvėj daugiausia pardavinėjo riešutus (ne riešutinius žmones, bet *riešutinius* riešutus). Aš žvalgiausi po krautuvę, kai man staiga pasidarė silpna. Griuvau, ir susidūriau su tokiu vežimėliu. Kitą rytą atsibudęs pamačiau savo širdį virš savęs. Bet ji vis pumpavo. Vėl netekau sąmonės.

Kur esu? O taip! Aš esu riešutinių žmonių mieste. Jų daktarai patikrino mano sveikatą ir pranešė, kad aš sveikas. Tai aš toliau stebėjau miestą. Buvo labai įdomu. Žmonės visur buvo malonūs, užkalbinti nebėgo, o kalbėjo. Vakarui atėjus, aš buvau nuvestas į vieną namą, kuriame pernakvojau.

Kitą dieną aš su pirmaisiais "riešutais" vėl įlipau į lėkštę. Visi žmonės nuliūdo, kad aš turėjau išskristi. Bet mes vistiek išskridom. Riešutiniai žmonės, matydami, kad aš domiuosi lėkšte, išmokė mane ją vairuoti. Pirmiausia mes norėjom skristi į žemę, bet paskui nutarėm nuskristi į Venerą. Nei jie, nei aš ten dar nebuvome buvę. Pradžioje skridom per baltus debesis, paskui patekome į juodą erdvę. Nusileidę išlipome ir pamatėme žalią sukandžiotą žolę. Mes greit vėl įlipome į lėkštę. Kai tik įlipome, pamatėme tamsoje šviesos plyšį. Pro jį mes greitai išskridome. Dabar pamatėme, kad mes buvome priešistoriniuose laikuose. Bestebint žemę, staiga pasidarė tamsu. Įskridome į kažkokį urvą. Urvo anga užsidarė. Tada supratome, kad mes įskridome į dinosauro burną. Kai tik jo burna vėl atsidarė, mes, nieko nelaukdami, movėm iš ten.

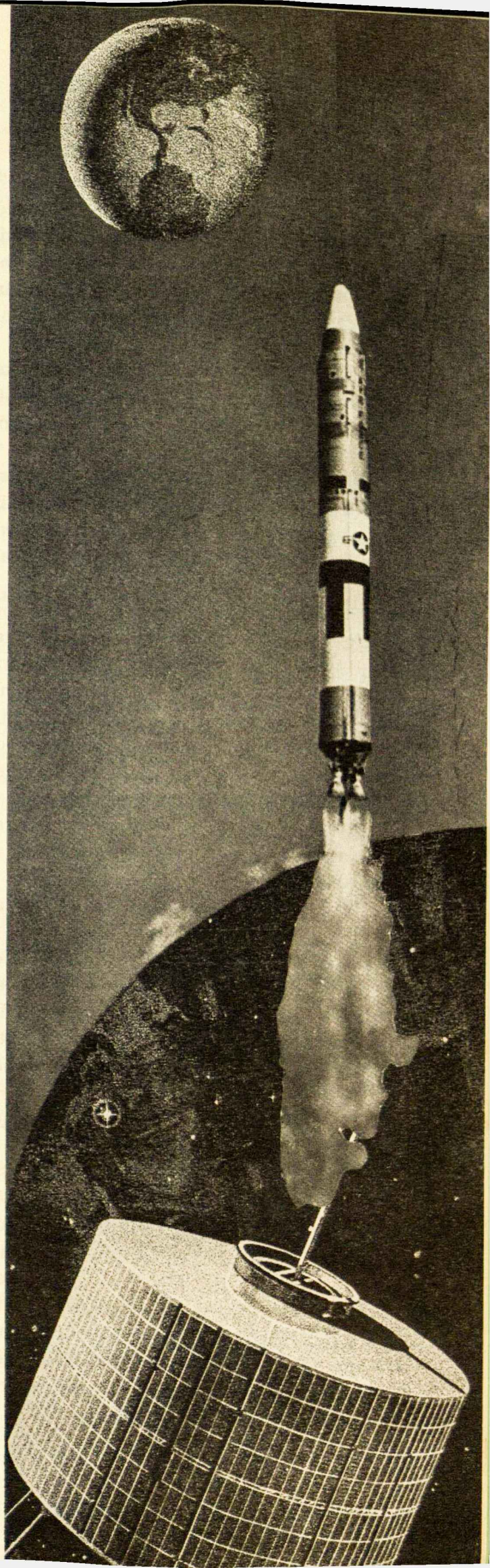

KELIONĖ, KURIOS NIEKAD NEPAMIRŠIU

Kadangi Hamiltono Mergaičių Katedros dūdų orkestras yra vienas iš geriausių gimnazijų orkestrų Ontario provincijoj, jis buvo pakviestas groti rugpiūčio pirmąją savaitę pasaulinėje parodoje (EXPo), Montrealyje, prie Kanados pavilijono.

Visos orkestrantės su dirigentu keliausime prabangiu "turbo" traukiniu. Turėsime naujas uniformas ir grojimo instrumentus.

Laisvalaikiais nuo grojimo, lankysime Montrealio parodą mažomis grupėmis, vadovaujamomis globėjų moterų. Gyvensime gražiose Lavalle universiteto patalpose.

Užbaigęs groti parodoje, mūsų orkestras koncertuos dar vieną savaitę Quebeco mieste. Pakeliui į namus, grosime dvi dienas Ottavoje prie Parlamento rūmų. Mūsų koncertas prie Parlamento bus vienas iš daugelio kitų įvairenybių, kurios įvyks visoje Kanadoje šiais metais, švenčiant Kanados šimto metų gimtadienį.

Savaime suprantama, kad vėl laisvalaikiais lankysime Parlamento rūmus ir kitas vietas.

Šioji kelionė bus mums nepamirštama visą gyvenimą.

Be to, mūsų orkestras gauna pakvietimų groti paraduose bei koncertuose įvairiose Hamiltono ir apylinkių vietose. Mūsų dirigentas — P. Santor tvarko iškylas labai gerai, todėl mes esame jam labai dėkingos. *Nina Bubnytė*

Pirmoji pasaka . . .

Truputį apsidairę, palikom Venerą ir pradėjom skristi žemės link, kai pro mus praskrido dvi baidyklės: daktaras Hashimoto ir jo padėjėjas. Mes paėmėm Laser spindulių šautuvą ir juos nušovėm. Jie vėl numirė. Toliau skridom į žemę. Nusileidome Santa Monikos kalnuose. Čia "riešutai" mane paleido. Paėmęs taksi aš grįžau namo ir parašiau šią pasaką.

IR VĖL

Ir vėl . . . ir vėl . . .
Ir vėl praeis viena diena,
Ir vėl bus vargo negana
Ir vėl daug skųsis ir dejuos,
Ir vėl blaškys likimas juos,
Ir vėl be tėviškės namų,
Ir vėl tarp miestų svetimų . . .

Ir vėl naktis ateis juoda,
Ir vėl grįš skausmo valanda,
Ir vėl plauks Nemunas širdy,
Ir vėl jo pasaka graudi
Ir vėl vaidensis sapnuose
Ir vėl nepailsės dvasia . . .
Ir vėl . . . Ir vėl . . .

Rita Kairylė
Iš Toronto Moksleivių laikraštėlio

•

GERI DARBELIAI

Mes esame daug skaitę apie gerus darbelius. Pavyzdys yra kaip mergaitė pagirdo ištroškusį senelį, kuris pasirodo buvo Dievas, ir už tai ją apdovanojo.

Ši ir panašios pasakos yra priimtos kaip fantazija ir negalėtų visiems ar net vienam iš mūsų atsitikti.

Gyvenime yra progų, kur mes galime padėti vienas kitam. Seniau būdavo tokių progų, yra jų dabar ir dar bus, nes žmonės turi dirbti kartu ir harmonijoje. Pasakos, aišku, yra perdėtos ir kartais mums atrodo net vaikiškos, bet jos maždaug visada turi ką nors pamokinančio. Pasakos, kurios įkrenta į šitą sritį, daugiau ar mažiau nori pasakyti, kad geras darbas daug nekainuoja, nors ir sunku išpildyti, bet, laikui bėgant, būna apmokėtas šimteriopai.

Paklauskime patys savęs, ar mes nesenai esame padarę gerą darbą? Dauguma iš mūsų atsakytų "ne". Žmonės, maži ir seni šiais laikais perdaug galvoja apie save. Jiems nesvarbu, kaip kitas jaučiasi ar kaip jam sekasi prasiversti šiame pasaulyje.

Kad ir tarp mūsų jaunuolių. Kurie vaikai yra išskiriami iš grupės, pajuokia-

mi ir net kartais paskriaudžiami, "Į ką jaunas įprasi, tą ir senas teberasi" šiuo atveju labai tinka. Tie vaikai ar jaunuoliai užaugs ir tebesijuoks iš silpnesnių. Tegul jie save įsideda į silpnesnių vietą ir gal pamatys, koks sunkus yra jų kryželis. Vietoj aštraus žodžio pakeistų į draugišką žodį ir patiems ir silpnesniam bus smagiau.

Iš viso geras darbas yra padėti vienas kitam ir gražiai sugyventi.

Onilė Vaitkutė
(Worcester, Mass)

MANO LIŪDNIAUSIOJI DIENA

Vieną dieną iš ryto važiavau į ligoninę. Kelionė buvo gana ilga. Nuvažiavęs ėjau į tą patį namą, kur einu pas dantistą. Po to slaugė mus pakvietė į kitą kambarį ir parodė kur atsigulti. Paskui slaugė atnešė pižamą ir padėjo man ją užsidėti. Už 10 minučių daktaras patikrino ausis ir akis, o slaugė paėmė truputį kraujo. Po valandėlės paėmiau vaistų, kurie susuko man galvą ir pagaliau užmigau.

Po poros valandų atsikėliau, ir mano akys juokingai jautėsi. Neužilgo sužinojau, kad turėjau operaciją. Daktarai uždėjo ratelius ant rankų, kad negalėčiau liesti akių, bet aš vistiek pačiupinėjau. Atnešė apie tris kartus gerti ir tada aš vėl užmigau. Atsikėlęs, susidraugavau su "Džioniu", kuris irgi turėjo tokią operaciją.

Atėjo slaugė su pusryčiais. Aš beveik viską suvalgiau. Laikas greit prabėgo. Tuoj atėjo mama ir parvažiavome namo. Buvo liūdna, nes man reikėjo būti vienam be mamos ir tėtės, be Andriaus ir Dovilės.

Saulius Eiva, 9 m.
(Saulius diktavo, o užrašė jo broliukas Andrius)

— — —

Džiaugiamės, kad Sauliukas taip vyriškai priėmė operaciją ir linkime, kad jo akys greitai susveiktų.

Žodžius, turinčius dvibalsį "ie" atsiuntė šie pirmieji trys jaunesnieji ateitininkai: 1. Gintarėlė Gečytė, Philadelphia, Pennsylvania; 2. Ugnelė Stasaitė, Cleveland, Ohio; 3. Leonas Navickas, Newton, Massachusets.

APIE SARGĮ

Vieną kartą mano dėdė atvežė šuniuką. Ir mes vadinom jį Sargiu. Jis norėjo žaisti su mumis. Vieną kartą Sargis man į nosį įkando. Už tai jis visą laiką turėjo būt lauke. Niekad neatėjo į kambarį.

Dalytė Alksninytė, 8 m.

PUPA

Mano brolis nupirko mažą šuniuką ir augino. Jos vardas buvo Pupa. Paauginęs, nupirko dar vieną šuniuką, vardu Mupsis.

Vieną dieną Pupa supyko ant Mupsio ir išbėgo. Daugiau nebegrįžo. Vėliau mano brolis sužinojo, kad Pupa buvo pas kaimynus ir ten augino savo šešis šuniukus. Brolis parsivežė ją namo ir dabar Pupa augina savo šešis šuniukus pas mus.

Genė Plonytė, 10 m.

PAGAUTA

Aš prisimenu kai laivas vardu San Gabriel išplaukė iš vieno Portugalijos miesto į atvirą jūrą. Stovėjau ir žiūrėjau į pamažu nykstantį miestą. Kapitonas Vasco da Gama tikrino prekes.

Jau trys savaitės kaip jūroje. Staiga pamatėm priešo atplaukiantį laivą. Greitai pradėjome užtaisyt patrankas šaudymui. Priešų laivas vis artėjo ir artėjo, kol pagaliau mus užėmė. Prasidėjo kova. Visur kur tik žiūri — muštynės.

Staiga mane suėmė stiprios rankos. Aš buvau pagauta. Kur Vasco da Gama? Kur visi jūreiviai? Kur dingo kova? Pasijutau ne laive, bet mokyklos klasėje ant grindų. Visi vaikai apstoję juokėsi iš manęs. Oi, kokia buvo man gėda!

Danguolė Juozapavičiūtė
10 metų

Vasaros knygos

Artinasi vasara, o su ja ir daugybė laisvų dienų. Dalis jų praskries stovyklaujant, lankant toliau gyvenančius gimines ar pažįstamus, su tėveliais vasarojant, ar Montrealio pasaulinėje parodoje.

Tačiau liks nemažai dienų, kurias praleisite namie, nieko ypatingo neveikdami. Tokiomis dienomis, kai jos pradeda viena paskui kitą lėtai slinkti ir kai beveik pradedi laukti kad greičiau vėl mokslas prasidėtų, paimkite rankon knygą. Ji — geriausia atostogų draugė.

Iš neseniai išleistų lietuviškų knygų, tinkančių jums pasiskaityti, rekomenduojame šias:

"Baltosios pelytės kelionė į mėnulį" — parašė D. Bindokienė. Tai pasaka apie mažą pelytę, kuri žinojo ko nori ir visomis jėgomis to siekė, kol pasiekė. Parašyta įdomiai ir gyvai.

"Danutė stovyklauja" — parašė N. Jankutė. Apie skautukę, kuri pirmą sykį išvažiuoja palapinių miestan. Jos nuotykiai, įspūdžiai — baimės, džiaugsmai ir rūpesčiai. Skaitant, atrodo jog tu pati ten esi.

"Baltasis stumbras" — parašė G. Ivaškienė. Apysaka apie Mindaugo laikus Lietuvoje. Jūsų amžiaus berniuko — rikio (kunigaikščio) sūnaus nuotykiai paklydus miške ir susekus kalavijuočių klastingą darbą.

"Gluosnių daina" — parašė A. Vaičiulaitis. Nepaprastai vaizdžiai sukurti ir atkurti padavimai. Čia skaitysite apie žvejo dukterį Banguolę, apie Vytauto karžygį, apie partizanus, mažą dulkelę ir net — delfinus.

"Kritusieji už laisvę" — Vl. Ramojus. Kurie esate skaitę Daumanto "Partizanai...", būtinai norėsite sužinoti iš šios knygos ir apie Aukštaitijos, Vidurio Lietuvos bei Žemaitijos partizanus. Parašyta lengvu, suprantamu stiliumi. Apsakoma daug, dar mums lig šiol nežinotų įvykių.

"Žemės šauksmas" — parašė Alė Rūta. Apysaka apie jūsų amžiaus lietuvį berniuką, kuris kartu su visa šeima išvežamas Sibiran. Autorė vaizdžiai aprašo Sibiro vergų stovyklas, klimatą, vietinius gyventojus, rusų pavergtą Lietuvą. Labai įdomi knyga, gal kiek sunkoka skaityti, bet tikrai verta pastangų.

Perskaitę šias knygas, surašykite savo įspūdžius ir atsiųskite juos "Ateities Spinduliams".

Norime jums pasiūlyti dar vieną vasaros užsiėmimą. Lietuvoje moksleiviai, grįžę kaiman atostogų, klausydavo senelių pasakų, dainų, patarlių, ir jas užrašydavo. Taip buvo renkama mūsų tautosaka. Kviečiame ir jus sekti šiuo pavyzdžiu. Kai lankysite savo senelius, ar vyresnius pažįstamus, paprašykite, kad jums papasakotų ką nors įdomaus, gal dar niekad negirdėto. Užrašę, atsiųskite mums. Mes juos atspausdinsime.

Linkime jums džiaugsmingų ir įdomių vasaros atsostogų!

•

NAKTIS MIŠKE:

Nusileido karšta dienos saulė
Ir užpuolė nakties tamsuma,
Jau upelis ir vėjas neūžia, —
Visur pasidarė tyla.
Tolumoj dunkso kalnų šešėliai
Ir medžiai aukšti milžinai,
Per vasarą skamba su paukščiais
Per žiemą tylūs, balti it kapai.
Čia žvėrys gyven metų metais
Saugūs nuo priešų baisių,
Čia gimsta ir miršta nematę
Naikinančių mūsų ginklų.

Kęstutis Šeštokas
8-tas skyrius

ŽODYNĖLIS

Kuris paaiškinimas geriausiai atitinka paduoto žodžio prasmę?

1. Akivaras — a) akiniai, b) klampi pelkės vieta, c) papuošalas.
2. Eismas — a) noras, b) įrankis, c) judėjimas.
3. Liūnas — a) nusiminęs, b) pelkė, c) paukštis.
4. Nuodėgulys — a) skausmas, b) apdegęs pagalys, c) nusidėjėlis.
5. Pažanga — a) pastanga, b) ėjimas, c) progresas.
6. Sedula — a) medelis, b) sunka, c) liga.
7. Skaidrė — a) gėlė, b) permatoma plokštė, c) indas.

(Atsakymai sekančiame ATEITIES numeryje.)

BAIGUSIŲJŲ MOKSLUS ANKETA

ATEITIS nori atspausdinti visų baigusiųjų (gimnaziją ir universitetą) nuotraukas ir aprašymus rugsėjo mėnesio numeryje. Tad, prašome užpildyti šią anketą ir, kartu su baigimo nuotrauka, ją atsiųsti iki rugpiūčio mėnesio pirmos dienos (8-1-67) ATEIČIAI. Moksleiviai siunčia: Vincei Juškaitei, 628 Court St., Elizabeth, New Jersey; studentai siunčia: Indrei Damušytei, 8050 Hartwell, Detroit, Michigan 48228.

Lauksime!

1. *Vardas, pavardė*
2. *Amžius, gimimo data, vieta*
3. *Adresas*
4. *Universitetas - gimnazija*
5. *Gautas laipsnis — Brandos atestatas, B.A., M.S., Ph.D.*
6. *Mokslo sritis*
7. *Ateities planai — mokslas, darbas — kur, kada?*
8. *Asmeniniai interesai, laisvalaikio užsiėmimai*
9. *Veikla: a) lietuviškoje visuomenėje; b) kitataučių tarpe; c) mokykloje*
10. *Eitos pareigos ir darbai ateitininkuose*
11. *Gauti pažymėjimai, laimėjimai — sporte, specialybėje, ir t.t.*
12. *Kas geriausiai patinka ATEITIES žurnale? Ko pasigendate?*
13. *Komentarai — pabiros nuomonės.*

EKSPERIMENTAS . . .

Vasarai atėjus, turėsime daugiau laisvalaikio, todėl turbūt nevienas keliausime į kiną, savo mėgiamų filmų pažiūrėti. Šia proga siūlome moksleiviams ir studentams padaryti eksperimentą. Jį galėtų įvykdyti net ir visa kuopa ar draugovė, jeigu tam susidaro palankios sąlygos.

Eksperimentas toks: šią vasarą nueikite pamatyti filmą "Funeral in Berlin" (Laidotuvės Berlyne). Ši filma jau kai kur buvo rodoma, kitur — dar atei. Jeigu filmą jau esate matę, — vistiek galite šiame eksperimente dalyvauti. Pažiūrėję filmą, bandykite atsakyti į šiuos klausimus:

1. Koks filmos veikėjas yra parodytas pats gudriausias, malonus ir simpatiškas?

2. Koks filmos veikėjas yra pats blogiausias, niekšas, ir yra visų nelaimių priežastis?

3. Pažiūrėję tokią filmą, ką Jūs galvojate apie britų agentus (secret service)?

4. Ką Jūs galvojate apie Berlyno gėdos sieną?

5. Kas filmoje parodo daugiausia pasišventimo ir idealizmo?

Kai šiuos klausimus apsvarstysite, laukite sekančio ATEITIES numerio; bus įdomu palyginti užrašus.

Liet. Operos choras, "Gražinos" pastatyme Čikagoje. Uosio Juodvalkio nuotrauka.

Kas pamiršo uždegti žvaigždes?

ATEITIES korespondentė "Gražinos" spektaklyje

Plačiai aprašyta ir ilgai laukta Karnavičiaus "Gražinos" opera atžymėjo Čikagos Lietuvių Operos pirmąjį dešimtmetį su dviem spektakliais, gegužės 20 ir 21 dienomis, 1967. Per dvi dienas į Čikagos Civic Opera House atsilankė arti 6000 žiūrovų — lietuvių ir žymių svetimtaučių.

Sekmadienio 10 val. mišiose Lietuvių Centre, užpirktose Čikagos Lietuvių Operos už Lietuvos laisvę, buvo pasakytas pamokslas, kuriame buvo pabrėžiamas visų operos dalyvių bei bendradarbių didelis pasiaukojimas statant operas jau nuo 1957-tų metų; buvo iškelta mintis, kad jie tuo savo pasiaukojimu suteikė lietuviškai visuomenei džiaugsmą ir kultūrinį turtą. Tačiau reikia manyti, kad vien to pasiaukojimo neužteko, ir kad jo niekad grynai nepakaks, jeigu to pasiaukojimo meninės išdavos nepasieks sau užsibrėžto tikslo; taip pat manome, kad Čikagos Lietuvių Opera nebūtų pasiekus savo dešimtmečio, jeigu ji būtų kada pasitenkinus su mažiau negu profesinio lygio spektakliais. Todėl ir šios operos grupės pastatytą "Gražiną" galima kritikuoti ar girti atsižvelgiant į aukščiausius muzikos bei teatro reikalavimus.

"Gražinos" uvertiūra, muz. Aleksandro Kučiūno vedama, daug žadėjo; deja, pilno pažado išpildymo turėjo publika ilgokai laukti. Pirmas veiksmas, dekoruotas neįspūdingu scenovaizdžiu, pristatė kampe sėdinčią ir pusiau paslėptą Gražiną, ir jau seniai spaudoje aprašytą operos "žvaigždę" — chorą. Nei panelė Stankaitytė, nei pats choras negavo progos šiame veiksme pilnai išsireikšti — tik Stasys Baras, šios operos Liūtauras, pajėgė savo stipriu balsu pripildyti didelę salę ir buvo suprantamas, nežiūrint orkestro vyraujančių tonų. Čia gražūs, bet neužtenkamai įvairiai išdėstyti, liaudies kostiumai, neišlaikė scenoje spalvų balanso, kurį režisierius būtų galėjęs iššaukti su gyvesniu puotos dalyvių judesiu. Visoj operoj buvo jaučiamas nenatūralumas didesnėm choro grupėm susirinkus — tarpe dainų buvo perilgi tylos momentai, per kuriuos sustingę choro dalyviai laukė sekančio dirigento ženklo, kad Naugarduko pilies linksminimasis galėtų vėl prasidėti. Ir tas linksmumas buvo pusiau tuščias, nepilnai režisieriaus uždegtas, kad galėtų suteikti atitinkamą kontrastą ketvirto veiksmo tragedijai.

Antras veiksmas ėjo panašiu keliu, nors čia įdomesnis, stilizuotas scenovaizdis buvo gražus fonas Ramunės (Daivos Mongirdaitės) ir Laimučio (Stefan Wicik) gražiai suvaidintam ir sudainuotam duetui. Nebuvo stebėtina, kad silpni, kaip dūdelės, trimitai sugebėjo sušaukti tik vyrų chorą, o ne Naugarduko pilies didvyrius, — sekti kunigaikštį į kovą prieš kryžiuočius.

Su trečiu veiksmu pagaliau užsidegė ir visos operos žvaigždės; Jonas Vaznelis ir vyrų choras tapo Krivis Krivaitis bei Liūtauro narsieji kariai, maldaudami dievų ir protėvių dvasių palaimos. Bet opera, visam veiksmui gražiai įsisiūbavus, vėl sustojo — sudarydama nelabai efektingą momentą — bandyta tuščioje scenoje apšvietimo žaidimu ir vien orkestro išpildyta muzika atvaizduoti vykstantį mūšį. (Per pirmą spektaklį toksai apšvietimas net visai nepasirodė.) Tačiau operos veiksmas tuoj pat pagyvėjo su sekančia Liūtauro arija ir su Gražinos mirtimi — Stankaitytė paskutinę savo operos ariją atliko su dideliu įsijautimu, puikiai perdavusi ir vokaliniu ir vaidybiniu atžvilgiu mirštančios Gražinos rolę.

Ketvirto veiksmo niekuo negalima būtų kritikuoti (nebent tai būtų neužbaigta aukuro struktūra parodant vien jo priekį), bet kaip tik iškelti viso veiksmo įspūdingą vokalinį ir vaidybinį at-

"MEILĖ NEBOSAUJA..."

(Kun. Stasio Ylos knygą perskaičius)

Šiuo numeriu pradedame ATEITIES knygų apžvalgos ir recenzijų skyrių. Red.

"...jautiesi svetima namuos. Svetima pasauliui ir sau, lyg nebemylimas vaikas." Štai glūdi modernaus jaunuolio problema — apsuptas technikos stebuklais ir susisiekimo palengvinimais, iš visų pusių raginamas jis yra viskam ir visiem svetimas; o kas liūdniausia, modernus jaunuolis yra svetimas ir sau.

Kun. Yla, savo knygoj **Moderni Mergaitė** kreipiasi į tokią jaunuolę — jis nusilenkęs jai tiesia ranką ir kelia ją aukščiau — į savęs ir Tiesos supratimą. Ši knygos antra laida (pirma buvo 1964 metais) yra patraukli ir savo išvaizda ir savo turiniu: gražiai atspausdinta ant gelsvo popieriaus, su skoningom N. Vedegytės-Palubinskienės iliustracijom, **Moderni Mergaitė** yra skirta 12-19 metų amžiaus jaunuolėm; kaipo tokia, ji savo uždavinį puikiai atlieka, ir turėtų būti kiekvienos lietuvaitės jaunuolės augančioje bibliotekoje.

Pagrindinė priežastis knygos pasisekimui (ką liudija ir antrai laidai skaitytojų tarpe reikalavimas ir pačių patenkintų jaunuolių pasisakymai) yra autoriaus supratimas tos mergaitės problemų; supratimas, kuris aiškiai šviečia kiekviename paaiškinime ir patarime; supratimas, kuris nustatė pačios knygos stilių: "...meilė nebosauja..."

Šis dažnai knygoje pakartotas išsireiškimas primena mergaitei jos prigimtą švelnumą, kurio autorius neardo su pamokslais ar įsakymų priminimais. Įvairios mergaitės gyvenimo ir brendimo temos ir problemos yra suskirstytos į trumpus pokalbius — kiekvienas yra taip gražiai parašytas, taip vaizdžiai iliustruotas pačios mergaitės gyvenimo pavyzdžiais ir jame yra taip aiškiai iškelta pagrindinė mintis — kad tie pokalbiai tampa trumpais mąstymais, apie kuriuos mergaitė gali kasdien pagalvoti ir turėti medžiagos diskusijoms su draugėmis.

Kun. Ylos įsigilinimas į mergaičių problemas ir susidomėjimas jų interesais pasirodo tankiai įpintose ištraukose iš mergaičių mėgiamiausių artistų (artisčių) bei dainininkų pasisakymų; toks "žvaigždžių" patarimų į knygą įtraukimas, be abejo, labai įtakoja jauną skaitytoją, bet, deja, Hollywoodo "žvaigždynas" dažnai keičiasi, ir po trijų metų **Moderni Mergaitė** cituoja jau užgesusių "žvaigždžių" patarimus. Nors tie patarimai vis dar išmintingi, yra apgailestaujamas faktas, kad naudodamos šį priekaištą, kitos mergaitės gali pa-

---

likimą: uvertiūros pažadas čia buvo pilnai išpildytas. Stasio Baro paskutinė Liūtauro arija buvo, jei taip galima sakyti, dar gražiau ir įspūdingiau padainuota negu visos kitos — jo rolės ir arijų išpildymas nuo pat pradžios paliko žiūrovams stiprų ir neužmirštamą įspūdį. Bendrai paėmus "Gražinos" operos spektaklius, galima prieiti prie dviejų išvadų: pirmoje vietoje palinkėtumėm operos valdybai stipriau pabrėžti ateinančių operų netik muzikalinį bet ir vaidybinį išpildymą, atiduodant režisūros pareigas į pajėgesnes rankas. Įdomu pastebėti, kad operos leidinyje yra aprašytas 1964 metų operos pastatymas taip: "Atsižvelgiant į tai, kad Tosca yra dramatinė opera, reikalaujanti geros vaidybos, operai režisuoti iš New Yorko buvo pakviestas profesionalas režisierius Lloyd Harris." Jei operos valdyba būtų atsižvelgus į tai, kad kiekviena opera yra dramatinė ir kad kiekviena opera reikalauja geros vaidybos, — gal tuomet būtų buvę išvengti "Gražinos" vaidybiniai trūkumai.

Antroje vietoje, nežiūrint visų minusų, reikia tik pasidžiaugti, kad buvo tiek užsidegusių ir pasiaukojusių žmonių, kurie, tesdami operos 10-mečio gyvavimą, sugebėjo atlikti tikrai didelį ir sunkų darbą. Tie žmonės yra verti visų lietuvių gilios padėkos o jų darbo vaisiai — visų lietuvių pasididžiavimo.

Salvinija Gedvilaitė

IŠ PLATAUS PASAULIO...

VOKIETIJA

Moksleiviai ateitininkai Vasario 16 gimnazijoje

Po trumpos pertraukos vysk. M. Valančiaus at-kų kuopa Vasario 16 gimnazijoje vėl pradėjo veikti. Pirmininkui iš gimnazijos pasitraukus, balandžio 9 buvo išrinkta nauja valdyba, kuri susideda iš trijų asmenų: pirmininkas Arūnas Packevičius (7 kl.), vicepirmininkas ir iždininkas Petras Nevulis (7 kl.), sekretorė Loreta Subačiūtė (5 kl.). Kuopoje yra keliolika mokinių. Ją globoja gimnazijos kapelionas kun. J. Riaubūnas ir Vokietijos at-kų sendraugių pirm. mokyt. V. Natkevičius.

Per šeštines keli at-kai berniukai padarė dviračiais ekskursiją į netoli gimnazijos esančią Bensheimo pilį.

Netrukus, po studijų dienų įvyko kuopos susirinkimas, kuriame moksleiviai susipažino su at-kų istorija ir valdyba sustatė darbo programą, kurią tikisi išpildyti, nors ir sunku mokiniams, nes trumpi mokslo metai. Be kitko, birželio 26 d. pramatyta kukli kuopos šventė, kurios metu bus priimta kuopon keletas naujų narių.

Petras Nevulis

CHICAGA

Šį pavasarį, gegužės 14 d., Čikagos, Cicero ir Lemonto ateitininkai susirinko į Jaunimo Centrą švęsti tradicinę šeimos šventę.

Po šv. Mišių visi susėdo prie Čikagos sendraugių paruoštų pusryčiams stalų ir stebėjo jaunuosius ateitininkus — scenoje. Dar daugiau tų "jaunųjų" ateitininkų matėsi ir girdėjosi salėje; jų tarpe vaikai tų, kurie visai neseniai patys scenoje pasirodydavo.

Šventę atidarė p. A. Skrupskelienė, Čikagos sendraugių skyriaus pirmininkė, kviesdama Tėvą Trimaką sukalbėti maldą. Programą pravedė p. P. Narutis, jam talkininkavo moksleiviai Algis Jasaitis ir Daina Danilevičiūtė. Minutės susikaupime pagerbėme neseniai atsiskyrusius iš ateitininkiškos šeimos: a.a. kun. Stasį Būdavą, Antaną Gylį, Leopoldą Krumplį, Feliksą Kudirką, Izabelę Matusevičiūtę, dr. Petronį, Mykolą Rauchą, kun. Alfonsą Sušinską, Antaną Šerkšną ir Eduardą Turauską.

Sekė padėka šventės šeimininkėms: p.p. Alenskienei, Beleškienei, Jurgutienei, Zygaitienei, ir — ypatingas ačiū bei gėlių įteikimas Pr. Diclininkaičio, Vysk. Valančiaus, Pr. Dovydaičio ir Kun. Lipniūno kuopų globėjams.

Cicero moksleiviai jau eilę metų šventėse pasirodo su savo vaidinimais, ir šiais metais beveik visa kuopa dalyvavo "Miško pasakos" pristatyme. Lemonto moksleiviai pradžiugino svečius pianino, akordeono, smuiko, trimito muzika, deklamacijomis, ir gyvais kupletais. Juos gražiai pristatydavo Algis Lieponis ir Algis Kerpė. Marquette Parko jauniai suorganizavo "dūdų" orkestrą, kuriame grojo Daina Narutytė, Mirga Šerepkaitė, Linas Rimkus, Jonas Juozevičius, Pranas Pranckevičius, Vytautas Paškus ir Renius Jurgutis. J. Švabaitės eilėraštį "Aidą" deklamavo Kristina Gaučytė, o Neringa Ambrozaitytė ir Vida Paškutė pašoko baletą "Siuntė mane motinėlė".

Kun. Lipniūno kuopos moksleivės Živilė Paskočimaitė, Audronė Pavilčiūtė ir Viktorija Dirgilaitė, lydimos gitarų, sudainavo porą dainelių. Meninę programą užbaigė studentės Aušros Gylytės solo, M. Motekaičiui akomponuojant.

P. Narutis pranešė, kad Čikagos sendraugiai jau suorganizavo kun. Alf. Sušinsko paminklo komitetą. Taip pat sekė pranešimas apie Amerikos vyskupų nutarimą liečiantį tautines parapijas, kuriuo reikalu visi ateitininkai raginami organizuotai susirūpinti, nes mūsų parapijų padėtis kebli. Sekė pranešimai apie šios vasaros moksleivių stovyklas Dainavoje.

Šeimos šventę užbaigėme Ateitininkų himnu. Gražioje nuotaikoje praleidome šį gegužės rytą — deja, šioje šventėje gausiausiai dalyvavo tik patys vyriausi ir jauniausi šeimos nariai — studentai turbūt egzaminams ruošėsi.

Jūratė Juozevičiūtė

---

vadinti visą knygą "pasenusia".

Tuo **Moderni Mergaitė** tikrai nėra kalta; jos autorius, vietoj kad statyt ir kartais senstančias taisykles, pabrėžia mergaitėms jų prigimtus gerus bruožus, ragina juos vystyti, jais pasiremti savo santykiuose su tėvais, mokytojais, draugėmis ir draugais, — ir leisti toms geroms ypatybėms nurodyti tinkamą kelią kiekvienoje situacijoje. Todėl galima sakyti, netik, kad **Moderni Mergaitė** nėra "pasenus", bet, kad ji yra ir visuomet bus ištikima laikui tuo, kad jos tezė remiasi mergaitės ir augančios moters esmės pagrindais. Į tą faktą atsižvelgus, galima be jokios abejonės šią knygą patarti ir studentėm, kurios gal, kaip ir jaunesnės moksleivės, jaučiasi svetimos sau; **Modernios Mergaitės** lapuose labai greitai ir laimingai galima save surast, ir išsigydyt nuo mūsų aplinkos greitai įskiepinto nusivylimo ir pasidavimo.

Už tą kelio į save nurodymą mes širdingai dėkojam kun. St. Ylai, — jis savo patarimų pats klausydamas tampa mums geriausias pavyzdys: "Meilė nebosauja..."

Salvinija Gedvilaitė

PHILADELPHIJA

Philadelphijos jaunučiai ateitininkai iškylauja ir dirba

Š.m. gegužės mėn. 28 d. Philadelphijos jaunučiai ateitininkai su tėveliais ir svečiais aplankėme du reto gražumo parkus: Hagley ir Longwood Gardens. Diena buvo labai graži, saulėta ir šilta. Buvo smagu ekskursuoti. Atviri autobusai pavažinėjo visus po 185 akrų Hagley parką. Po to visi nuskubėjome į Longwood Gardens, kur puikiausi gėlynai, fontanai ir takai visus sužavėjo. Berniukai visvien daugiau domėjosi sviediniu. Jie nepraleido progos pažygiuoti skardžiais ir pamiklinti kojas bėgime. Mergaitės pažaidėme prie fontano pievelėje ir džiaugėmės skaidriu fontano vandeniu. Turėjome susirinkimą, kurį įdomiai pravedė studentės ateitininkės Rima Salytė ir Danutė Muraškaitė. Buvo labai malonu turėti studentes savo tarpe. Tikimės jos ir toliau mums padės. Tai buvo mūsų šeštoji iškyla šiais metais.

Šiais metais turėjome šešis susirinkimus, paruošėme du radio montažus (kalėdinį ir šv. Kazimiero), atlikome meninę programą Kristaus Karaliaus minėjime, aplankėme palaimintojo vyskupo Newman karstą, įteikėme kun. Litz knygą "War against God in Lithuania", užprašėme šv. mišias už vargstančią Lietuvą ir kartu karštai pasimeldėme, prašydami pagalbos Lietuvai. Daug iškylavome. Aplankėme Washington Crossing parką, Bowman Tower, paukščių sekimo ir žiedavimo stotį. Buvome nuvykę į jūrų teatrą Aquarama, kur žavėjomės gražia programa ir grakščiomis balerinomis — žuvimis. O tie "fliperiai" buvo tokie puikūs!

Pavasarį organizuotai nuvykome į Academy of Music teatrą, kur matėme muzikinį vaidinimą vaikams.

Šiuo metu visi ruošiamės ateitininkų šeimos šventei, kuri įvyks birželio 25 d. pas seseles Kazimierietes Newtown, Pa.

Jaunučių valdybą sudaro: P. Vaškys — pirm, D. Bakanaitė, A. Maciūnas, Virg. Volertas ir D. Juzaitytė. Jaunučių ir jaunių turime 20. **D. J.**

• Kompozitorius **Darius Lapinskas** parašė naują dainų ciklą pavadintą "Ainių dainos".

• Studentų Ateitininkų meno draugija "Šatrija" š.m. balandžio 9 d. Čikagoje surengė **dr. Antano Maceinos** kūrybos popietę, kurioje buvo pristatoma A. Maceinos kūryba.

• **Vlado Ramojaus** knygos "Kritusieji už laisvę" pristatymas įvyko šių metų balandžio 7, Čikagoje.

• Lietuvoje š.m. sausio **16 mirė kun. Jonas Guturavičius MIC,** jau 1910 metais Palangoje organizavęs ateitininkus. Paskutiniu metu gyveno Marijampolėje.

Philadelphijos Jaunučiai iškylos metu. Žaidimą praveda stud. Rima Salytė.

Šv. Antano gimnazijos (Keennebunkport, Maine) Prano Dielininkaičio moksleivių ateitininkų kuopa. Vidury — dvasios vadas Tėvas Jonas Dyburys, OFM. Vyt. Maželio nuotrauka.

KENNEBUNKPORTAS

Jau seniai šv. Antano gimnazijoj veikia Pr. Dielininkaičio ateitininkų kuopa. Ateitininkai čia labai populiarūs. Mokiniai mato, kad daug gali gauti gero iš šios organizacijos.

Kuopos veikimas yra gyvas. Kiekvieną mėnesį mes susirenkame bendrai, ir po trumpos paskaitos susiskirstome grupelėmis. Tada diskutuojame įvairius klausimus, kurie liečia šio laiko jaunimą. Į diskusijas įeina narkotikai, modernūs šokiai, naujoji muzika, klasinė muzika ir kiti dalykai. Mes diskusijose nagrinėjame įdomesnius straipsnius iš lietuvių spaudos.

Rudenį turėjome iškilmingą Kristaus Karaliaus šventę. Daug naujų narių davė įžodį. Tą dieną mūsų kuopą aplankė Ateitininkų Federacijos vadas dr. Juozas Girnius. Jis mums tarė gilų žodį. Po to buvo solistės Aušros Vedeckaitės koncertas.

Taip pat mūsų kuopa gražiai paminėjo ir šv. Kazimiero šventę. Turėjome iškilmingas pamaldas, paskui programą gimnazijos salėje. Paskaitą apie šv. Kazimierą ir šių dienų jaunimą skaitė mums universiteto studentas Ramūnas Girnius. Tą pačią dieną po mūsų programos buvo solistės Daivos Mongirdaitės koncertas.

Balandžio mėnesį visa mūsų kuopos valdyba su globėju T. Jonu Dyburiu dalyvavo rajono studijų dienoje Worcestery, Mass. Be to, visi mūsų kuopos nariai kiekvieną pavasarį vyksta į ateitininkų šventę, ruošiamą Putname. Ten daug suvažiuoja ateitininkų jaunimo iš viso Atlanto pakraščio.

Mūsų kuopa turi 46 narius. Kuopos pirmininkas — Arūnas Subatis, vicepirm. — Vytautas Vasiliauskas, sekretorius — Andrius Vilutis, iždininkas — Paulius Bičiūnas, korespondentas — Petras Bičiūnas.

Mes, kiek galėdami, bandome sekti šūkį "Viską atnaujinti Kristuje". Šv. Antano gimnazijoj turime geras veikimui aplinkybes. **Petras Bičiūnas**

RACINE

Balandžio 30dieną Racino Šv. Kazimiero parapijos salėje, įvyko pirmas ateitininkų susirinkimas, kuriame dalyvavo: Švento Kazimiero parapijos klebonas kun. P. Činikas, Stasys Milašius, Loreta Vindašiūtė, Rūta Budrytė, Rima Kažėmėkaitytė, Bronė Pliūraitė, Neringa Vindašiūtė.

Susirinkimą pravedė Loreta Vindašiūtė. Kun. P. Činikas sukalbėjo maldą. Neringa Vindašiūtė paskaitė apie ateitininkų principus, šūkį, ir ženklą. Kun. Činikas plačiau išaiškino ateitininkų principus, ir Stasys Milašius ateitininkų veiklą. Rima Kažėmėkaitytė paskaitė apie ateitininkų istoriją. Buvo kalbėta apie ateitininkų vasaros stovyklą Dainavoje, ir ateitininkų kursus. Sekantis susirinkimas numatytas birželio 4 d. Buvo nutarta pakviesti Kenoshos ir Waukegano moksleivius. Išmokome Ateitininkų Himną ir su juo užbaigėme susirinkimą.

DETROITAS

JAUNUČIŲ ATEITININKŲ SUSIRINKIMAS

Kovo 12, Dievo Apvaizdos bažnyčios salėje susirinko visi jaunučiai ir linksmai pradėjo žaisti.

Vėliau mes marginom margučius — vašku ir įvairiom spalvom. Mėlyni, raudoni, geltoni bei žali margučiai buvo surikiuoti ant stalo.

Po to, ponia Smalinskienė mus mokino austi. Taip lengva atrodo austi, kai mus mokina, — bet kaip sunku pačiai pradėti! Mes paskiau žaidėm žaidimus. Kaip ir visados, berniukai pradeda ginčytis, kai mergaitės laimi. Tai šitas negerai, tai to permažai, ir taip toliau.

Šį metą jaunučiai vačiuos į Dainavos stovyklą gegužės mėnesį ir turės vaidinimą pavadintą "Ropė". Bus įdomus vaidinimas: spalvingi drugeliai, daržovės, gyvuliai, senelis, senutė, ir — vaikai.

Susirinkimas baigėsi "Tėve mūsų". Mano rašinėlis baigiasi tašku. **Kristina Mičiūnaitė**

SAS PRANEŠIMAI

VASAROS STOVYKLA: rugpiūčio 22 iki rugsėjo 2 d., Kanadoje. Kadangi šįmet Montrealyje vyksta EXPO '67, visiems stovyklautojams bus gera proga šią parodą pamatyti.

Stovyklos registracija, kaip jau anksčiau minėta, yra per SAS draugoves, kurių valdybos turi registracijos blankus.

Registracija oficialiai baigiasi liepos 31 d. Po šios datos vietos niekam nebus užtikrintos, nes stovyklos patalpos yra ribotos. Tad prašome registruotis prieš liepos 31 d. per savo draugoves.

Stovyklos kaina — **nario mokestį užsimokėjusiems** — $45.00, registracija — $5.00. Nario mokesčio neužsimokėjusiems stovykla kainuos $55.00, registracijos mokestis — $5.00.

KELIONĖ Į EXPO '67: Stovyklos metu dvi dienos bus paskirtos bendrai kelionei į Expo. Autobuso kaina — $3.00 vienai dienai, $5.00 — dviem dienom.

LIETUVIŲ DIENA: stovyklai pasibaigus, Montrealyje bus Lietuvių diena, rugsėjo 3 d.

Kadangi Montrealyje sunku gauti nakvynes, Montrealio SAS draugovė galės parūpinti pigias nakvynes, jei, iki liepos 31 d., pakankamas skaičius bus užsiregistravęs. Registracijos mokestis nakvynėn — $2.00.

SAS SUVAŽIAVIMAS įvyks stovykloje rugpiūčio 31 - rugsėjo 1 d. Į suvažiavimą kiekviena draugovė siunčia įgaliotus atstovus, kurie turės teisę balsuoti. Pagal dabartinį narių sąrašą sekančios draugovės turi teisę siųsti atstovus (atstovų skaičius priklauso nuo susimokėjusių narių skaičiaus): Detroitas 2 atstovus, Baltimorė — 1, Čikaga 7, Philadelphija 1, Clevelandas 3, New Yorkas 4 atstovus; Torontas, Montrealis, Hamiltonas ir Naujoji Anglija dar nėra susimokėję.

Baigiant, primename vėl, kad stovyklos vietos po liepos 31 d. nebus užtikrintos. Taip pat — kas iki stovyklos užsimokės na-

MONTREALIS

Montrealio ateitininkai ruošia "Baltijoje" jaunimo vasaros stovyklą 1967 liepos 15-22

Šią vasarą nuo liepos 15 iki 22 Montrealio ateitininkai organizuoja "Baltijos stovyklavietėje (prie Lac Sylvere) antrąją stovyklą moksleiviams. Į stovyklą priimami visi berniukai ir mergaitės nuo 7 iki 16 metų. Stovyklautojai pagal amžių bus skirstomi į grupes ir turės atskiras programas.

Stovykloje susiburia jaunimas iš įvairiausių vietų bendrauti ir bendradarbiauti, mokytis kartu tvarkytis ir džiaugtis. Taip formuojasi jauno žmogaus charakteris. Religinėje bei tautinėje aplinkoje bręsta jauno krikščionio asmenybė. Tam tikslui stovyklautojai dalyvauja įvairiuose užsiėmimuose: pašnekesiuose ir diskusijose, dainose, darbeliuose; patarnauja stovykloje, sportuoja, iškylauja į gamtos įvairesnes vietas; ruošia laužus, pasirodymus, šokius... Stovykloje kalbame lietuviškai, per šv. Mišias meldžiamės lietuvių kalba.

Stovyklos globėjas ir kapelionas — kun. Gediminas Kijauskas, SJ; globėjos ir programos vedėjos — Ses. M. Margarita ir Ses. M. Bernadeta; padėjėjai — A. Rudinskas, V. Kizesrskytė, L. Giriūnas; ūkvedys — Jonas Ladyga; stovyklos virėja — A. Zubienė.

Suinteresuoti stovykla, daugiau informacijos, o kartu ir registracijos lapelius, gali gauti pas Nek. Pr. M. Seseris, 1450 de Seve, Montreal, P.Q., tel. 766 - 9397.

Stovyklos rengimo komitetas

STUDENTO ŽODYNĖLIS

Panašiai kaip ir moksleiviai, studentai turi savo vartojamus žodžius, kurių nuolatinis vartojimas sukelia kai kurių neaiškumų. Čia pridedame daugiausiai vartojamų žodžių paaiškinimus:

Alumnas — tiek prisigėręs, kad atsiduoda alum.

Caras — studentams reiškia automobilį; sendraugiai taip vadina Rusijos karalių.

Giliaspaudė — kieta kėdė.

Garažas — Europoje: pastatas, kur statomi autovežimiai; Amerikoje: būdelė vaikų dviračiams sustatyti.

Išsamiai — taip kaip Dėdė Samas išsakė.

Jubiliejus — kai jiedu vienas kitam kelia bylą.

Koordinatorius — tas, kuris turi neaiškių ordinų arba medalių fabriką.

Pristatyti — nestovėti išsižergus.

Simpozijumas — didelio mąsto nugėrimas (jei netikit, — pažiūrėkit į anglų Websterio žodyną).

Suvažiavimas — kai keli automobiliai susidaužia nosimis.

Turiningas — tas, kur daug pinigų turi.

Vykdomasis — daiktas arba žmogus, kuriuo kas nors atliekama; palygink "šaunamasis ginklas" ir "vykdomasis vicepirmininkas".

Žygininkai — Kęstučio žygo draugai.

VASARA, KOKIOS DAR NEBUVO

Ir vėl atėjo vasara,
Laukai žali, žali,
Mama sakys, net basas tu, —
Stovyklon vykt gali!

Studentai Dainavon atvyks,
Ir nieks negers alaus;
Visus, kurie šiek-tiek išdyks
Vadovai tuoj pagaus!

Moksleiviai nebijos uodų
Uodų visai neliks!
Nemirs merginos dėl madų —
Berniukams tas patiks.

Ir kapelionai pasistengs
Ir pasisiūlys patys,
Net ciklą paskaitų parengs
Kokių dar nesam matę . . .

Studentai bus studentiški,
Studenčių nemylės,
Apie tėvynės meilę vis
Merginom tekalbės.

Praėjus vasarai, visi,
Vėl mokytis norės . . .
Išvargę, alkani, basi,
Pas mamą sugarmės.

NAUJA OPERA ČIKAGOJE

Kaip paaiškėjo, mūsų jaunimas liko nepatenkintas "Gražinos" operos pastatymu; girdi, stačiai neįtikėtina, kad lietuvių kunigaikštis kada nors yra pramiegojęs mūšį prieš kryžiuočius. "Kreivų Šypsenų" redakcija per savo šnipus yra patyrusi, kad Čikagos lietuviai nutarė kitais metais statyti operą, kuri savo turiniu būtų palankesnė mūsų romantiniam nusiteikimui. Ji vadinsis "Laima". Čia duodame šios būsimos operos turinio santrauką.

Laima yra Lietuvių Bendruomenės veikėjo žmona. Jos vyras Tauraliūtis kandidatuoja į Marquette Parko apylinkės valdybą. Nelaimingu atsitikimu, Tauraliūtis pramiega LB apylinkės susirinkimą, ir jo žmona tampa išrenkama į apylinkės valdybos pirmininkus. Kadangi, pagal naują madą, Tauraliūtis nešiojo

ATEITININKŲ ŽENKLELIAI

moksleiviams

studentams

sendraugiams

gaunami pas J. Račkauską, 5725 So. Artesian Ave.,
Chicago, Illinois 60629

Paauksuoti ženkleliai kainuoja $1.50, auksiniai — $3.00.
Juostelės po $1.00.

Užsakymus siunčiant, prašome pridėti ir reikiamą pinigų sumą; kitaip užsakymas bus siunčiamas išperkamuoju mokesčiu (COD). Kiekvienas ateitininkas privalėtų turėti sąjungos ženklelį; studentai ir moksleiviai — juosteles.

ilgus plaukus, o Laima buvo trumpai apsikirpusi ir visada vaikščiojo su kelnėmis, savaime suprantama, balsuotojai galvojo, kad išrinko ne žmoną bet vyrą į pirmininkus. Atsibudęs iš miego, Tauraliūtis išbara žmoną labai dramatiškoje arijoje "Kodėl tu neužstatei budilnyko..." Susijaudinusi Laima, bijosi vyrui net pasakyti, kad ji jau LB pirmininkė... Jai lieka tik viena išeitis: nusiskandinti Mičigano ežere, ką ji, sudainavusi "Sudie, 69-oji gatve", ir padaro.

Opera baigiasi masine scena, kai Čikagos lietuviai, pėsti, raiti ir važiuoti, skuba į Sandūnus, kur bus laidojamas jų, į ežero krantą išplautas, LB pirmininkas. Jie vis dar galvoja, kad laidoja Tauraliūtį. Paskutinėje scenoje į laidotuvių direktoriaus įstaigą įžengia Tauraliūtis ir pareiškia, kad jis savo kandidatūrą į pirmininkus atsiimąs. Tik tada Čikagos lietuviai supranta, kad karste guli ne jų pirmininkas, bet kažkas kitas. Deja, jie niekad nesužino, kad laidoja Laimą, nes karstas skubiai užkalamas, chorui giedant "Sudie, kvietkeli, tu brangiausias".

Šią operą pamatęs mūsų jaunimas būtinai turės susižavėti bendruomenės idėja, nes lietuviai iš esmės yra neapsakomai pastabūs, užsispyrę ir labai gudrūs.

ALp(LKA)1786
1967, Nr.6

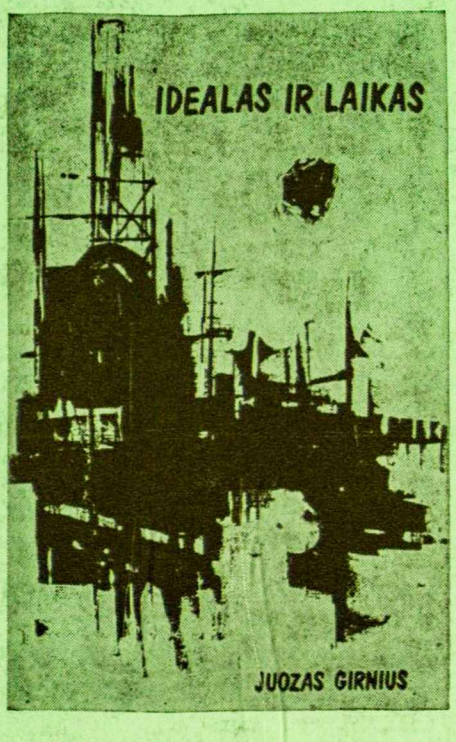

Jau pasirodė —

DR. JUOZO GIRNIAUS

IDEALAS IR LAIKAS

Ateitininkų Federacijos Vado dr. Juozo Girniaus išplėtota paskaita, skaityta Ateitininkų Kongrese Toronte 1965 m. — Ateitininko uždaviniai šio meto tikrovėje. Kaina $4.00.

Kiti Ateities knygų leidyklos leidiniai

ALKANA ŽEMĖ, Stasės Šakytės eilėraščiai, 1967	$2.00
GRUODAS, Antano Jasmanto eilėraščiai	3.00
LIETUVA, vaizdų albumas. Vytauto Augustino, 1955	5.00
ŠVENTASIS PIJUS X, redaguota kun. J. Petrėno, 1958	2.00
MARIJA, GELBĖKI MUS, Sibiro lietuvaičių maldos, 1959	1.00
ŠVIESOS MERGAITĖ, Prano Naujokaičio eilėraščiai, 1959	2.00
AKMENS ŠIRDIS, Prano Naujokaičio eilėraščiai, 1960	2.00
VEIDRODIS JŪROS DUGNE, Vitalijos Bogutaitės eilėraščiai, 1960	2.00
ATEITININKŲ VADOVAS, kun. Stasio Ylos, 1960	4.00
STASYS ŠALKAUSKIS, prof. Juozo Ereto, 1960	4.00
SACRA VIA, Alfonso Tyruolio eilėraščiai, 1961	1.50
VASAROS MEDŽIUOSE, Danguolės Sadūnaitės-Sealey eil., 1961	1.50
ELEMENTORIUS Ė, Igno Malėno, 1961	2.00
NIEKŠYBĖS PASLAPTIS, prof. Antano Maceinos, 1964	4.00
ŠVENTASIS AUGUSTINAS, Giovani Papini, 1966	3.00

Knygos gaunamos pas platintojus ir leidykloje adresu:

ATEITIS K. L. % Rev. V. Dabušis, 147 Montgomery Pl., Paterson, N. J.

90.725.22